

Daruri și funcții în Adunarea locală

»Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.” Și acest: „S-a suit”, ce însemnează decât că înainte Se pogorâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a pogorât, este Același cu Cel ce S-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători.«

Efesenii 4, 7-11

Dacă am studia numai darurile și funcțiile în sine însăși, s-ar putea crede că această temă este seacă și puțin roditoare pentru suflet. În realitate deseori această temă este privită în felul acesta și de aceea există pericolul ca ea să devină pentru unii o problemă seacă, speculativă, iar pentru alții o cursă; seacă, pentru aceia care o privesc din afară și care gândesc că ei nu au nimic a face cu daruri și cu funcții în Adunarea locală, și probabil tot așa de des o cursă pentru aceia care cred că au a face în mod deosebit cu ea, dacă nu chiar numai cu ea. În realitate aceste îndatoriri și lucrări spirituale se referă în primul rând la Hristos și la Adunarea lui Dumnezeu. Hristos este izvorul lor, și în felul acesta ele (în orice caz darurile) coboară din aceeași trezorerie a harului bogat, din care descind toate binecuvântările specifice Adunării. Ele vin de la El din locurile cerești, și în aceasta constă în mare parte răspunsul divin la repulsia pe care o au unii față de această temă, ca și cum darurile pentru lucrare ar fi numai pentru a acorda o anumită importanță purtătorilor lor. Dar aceasta este o răstălmăcire grosolană a ceea ce vine de la Hristos, sau din cer. În realitate ele au o deosebită importanță în ochii lui Dumnezeu; El vrea să le folosească pentru glorificarea Fiului Său. Tot ce ne lămurește Scriptura în privința aceasta ar trebui să ne fie prețios; este bucuria și responsabilitatea noastră să avem foloase din ele. Aceasta este valabil nu numai pentru aceia care poartă responsabilitatea personală de a veghea ca darurile harului lui Hristos să fie folosite în scopul hotărât de Domnul, și nu cu intenții egoiste sau lumești. Eu cred că simpla menționare a originii darurilor este suficientă pentru a îndepărta orice fundament al înfumurării pământești în formele ei cele mai variate, căreia darurile Domnului deseori trebuie să-i slujească.

Aceste daruri ale lui Hristos își au originea la El în cer, și de aceea în niciun caz nu pot fi amestecate cu vanitatea lumii și cu mândria omului (mă refer la darurile însăși și nu la scopul pentru care firea face abuz de ele); în afară de aceasta, ele au o caracteristică deosebită, care este deosebit de importantă pentru noi, care credem în Domnul Isus. Ele aparțin inseparabil creștinismului, și anume nu numai sub aspectul lui contemplativ, ci – și aceasta este tot așa de important – și cu privire la caracterul lui activ, ofensiv. Oricum le-am privi, toate se bazează pe mântuirea veșnică înfăptuită. Cu cât ne preocupăm mai mult cu aceste gânduri, cu atât mai mult ne devine clar importanța lor, și cu atât mai mult va deveni mai clar, așa cred eu, că tema darurilor lui Hristos este complet în afara sferei pământești și neroditoare, în care o vede teologia.

Nu se face nedreptate lui Dumnezeu și alor Săi, când ce ne-a descoperit Domnul în harul Său prin Cuvântul Său (și aceasta – dacă se aplică așa cum trebuie – reprezintă o parte importantă a binecuvântărilor Adunării) este privit numai ca un lucru lipsit de importanță, pe care îl poți lua în seamă sau îl poți neglija, după cum îți place? O astfel de indiferență față de adevărul Său este o mare dezonorare a Lui, iar pe de altă parte este o pierdere mare pentru sufletele credincioșilor, care desconsideră în felul acesta voia Lui. Chiar din versetele citate din Scriptură ar trebui să devină clar că Duhul Sfânt nu a plasat tema „darurilor” într-un colț întunecat – dacă există într-adevăr așa ceva în Scriptură -, din care noi să scoatem din când în când, după bunul nostru plac, pentru a le folosi în interesul unei grupări sau partide creștine, mai mare sau mai mică. Tocmai în epistola către Efesenii, în care Duhul Sfânt arată înălțimile și adâncimile binecuvântărilor în Hristos și în Adunare, și în care El ne prezintă ca punct central pe Domnul Însuși în slava Sa la dreapta lui Dumnezeu, exact aici vedem cum Duhul ne prezintă, mai mult decât în oricare altă parte din Noul Testament, gânduri cu privire la darurile Domnului date Adunării.

Spun intenționat „darurile Domnului”, căci ele sunt văzute aici așa, și nu ca daruri ale Duhului. Această expresie se întâlnește rar în Scriptură. Există într-adevăr un loc în epistola către Evrei capitolul 2, care pare să spună așa, dar de fapt sunt „împărțiri ale Duhului Sfânt”. În 1 Corinteni 12 se spune, că înțelepciunea, cunoștința, etc. sunt date »de același Duh«; dar de fapt în toate aceste lucruri Duhul Sfânt este privit ca dătător. Domnul este adevăratul și propriu-zisul Dătător, în timp ce Duhul lui Dumnezeu este mai degrabă mijlocul prin care darurile sunt împărțite și prin care intră în acțiune puterea prin care lucrează Domnul. Consider că este important din punct de vedere practic, să recunoaștem că darurile, prin care Adunarea este chemată și zidită și care sunt singura temelie a slujirii, își au originea în Hristos Însuși.

Se poate spune că slujirea este exercitarea unui dar, și este evident că acest dar al harului este de nedespărțit legat cu slujirea. Fără un dar, care vine de la Hristos și este făcut cunoscut de Duhul, nu există nici o lucrare prin Cuvânt în adevăratul ei sens.

Să privim pe scurt cum ne face cunoscut Duhul Sfânt adevărul, că aceste daruri își au originea în Hristos: »*Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.*« Nu se pune întrebarea cu privire la aptitudini, și cu atât mai puțin cu privire la cunoștințele dobândite, chiar dacă prin aceasta intenția de a onora pe Duhul Sfânt este bună. Nu, este ceva cu totul nou, un rezultat clar al harului. Este roada favoarei libere a Domnului, care în toate aceste lucruri lucrează potrivit cu voia Sa suverană și spre gloriificarea lui Dumnezeu.

»*Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis (Psalmul 68): „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.”*« Domnul Isus putea desigur să facă aceasta oricând, dar I-a plăcut să aștepte, potrivit cu ordinea și căile hotărârilor lui Dumnezeu, până când a fost înfăptuită marea lucrare, și anume nu numai cu privire la oameni, care au avut parte de marea îndurare, ci și cu privire la dușman, care ținea legați pe copiii lui Dumnezeu, a cărui putere trebuia nimicită. De aceea mai întâi sunt nimiciți dușmanii spirituali, și în acest sens Domnul ne este prezentat aici ca Acela care S-a înălțat la cer, după ce a biruit definitiv înaintea lui Dumnezeu toate forțele invizibile ale răului, care odinioară lucrau cu putere. Pe acest fundament stă slujirea. Domnul Isus S-a înălțat la cer. El Însuși a biruit forțele întunericului. El a luat robia roabă și după aceea »a dat daruri oamenilor«. Cât de deplin se înlătură aici fundamentul energiei și ambițiilor omului! Cu câtă grijă ne arată Dumnezeu aici – care singurul este în stare să ne învețe cu privire la această temă și care în Cuvântul Său descoperit ne-a dat adevărul desăvârșit – pe Domnul Isus ca Acela care este Singurul Mijlocitor al binelui pentru noi și care proslăvește prin Duhul Sfânt pe Dumnezeu Tatăl! Îl privești numai ca Mântuitor și Domn? În realitate, cea mai mică binecuvântare a Adunării, orice lucru care exercită o influență asupra sufletului nostru sau al altuia, este în cele din urmă în legătură cu Hristos. Dacă nu am înțeles această legătură vitală, atotcuprinzătoare, cu El, și dacă, de exemplu, ce ar trebui să fie slujire nu vine de la El, atunci este clar că există ceva pe care nu avem voie să-l ținem, ci trebuie să renunțăm la el; ceva, pentru care nu trebuie să luptăm, ca atunci când primim un premiu, ceva care s-a strecurat ilegal, pe care trebuie să-l suspectăm, să-l aducem înaintea lui Dumnezeu și să-l judecăm înaintea Lui. Căci a cui este lucrarea, dacă nu a Domnului Hristos? Pentru cine ne punem noi în joc, dacă nu pentru darurile lui Hristos?

Deci, Domnul S-a înălțat și din acea înălțime, a bucuriei și slavei, a dat oamenilor daruri. Duhul Sfânt face pentru o clipă pauză și ne transferă în prezența acestei lucrări mărețe, pe baza căreia Hristos Și-a luat locul acolo. »*Și acest: „S-a suit”, ce însemnează decât că înainte Se pogorâse în părțile mai de jos ale pământului?*« Ce har vedem în El! Ce dragoste nemărginită pentru noi, ca să ne poată da binecuvântări veșnice! Împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt poseda același drept divin de a ocupa acel loc al celei mai înalte maiestăți. Numai Ei erau capabili să ocupe acest loc. Dar El S-a coborât mai întâi în părțile de jos ale pământului. El ocupa, potrivit cu natura și ființa Sa – dacă am voie să zic așa -, locul cel mai înalt din cer. I se cuvenea ca Fiu al lui Dumnezeu, care nu a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a smerit, ca să devină Om, căci aceasta era necesar potrivit cu hotărârile lui Dumnezeu. Înlăturarea stricăciunii generale și totale a omului și dezonorarea lui Dumnezeu prin păcat, biruirea lui satan și eliberarea deplină

și dreptă a oamenilor nu ar fi fost posibilă fără întruparea (încarnarea) Lui. Dar El S-a coborât în părțile de jos ale pământului. El a luat asupra Sa necazul, rușinea și păcatul. Chiar numai faptul că El S-a coborât, ca să devină Om și să trăiască pe pământ, înjosit și repudiat, așa cum a făcut, era suficient; dar ce este aceasta în comparație cu crucea? El S-a smerit în cel mai înalt grad, și ca urmare a acestei smeriri a fost înălțat acum ca Om pe locul cel mai înalt. Prin moartea Sa a restabilit tot ce fusese stricat, și chiar nespus mai mult. El »a dat înapoi ce n-a furat« (Psalmul 69). El a proslăvit pe Dumnezeu într-un fel cu totul nou și mai bun, mai mult decât s-ar fi imaginat vreodată, sau prorocit chiar. Așa cum toate modelele și umbrele sunt numai vestitori slabi ai slavei Sale, tot așa nu a existat nicio prorocie care să pătrundă plinătatea binecuvântării care se găsește în Hristos și adâncimea slavei Sale morale în ochii lui Dumnezeu. El Însuși a trebuit mai întâi să vină și El Însuși a trebuit să facă cunoscut valoarea suferințelor Lui și a crucii Lui. Înainte de aceasta nu putea să existe o descriere suficientă a slavei Sale. Din această coborâre în părțile de jos ale pământului S-a înălțat, El, Cel care era atât Dumnezeu cât și Om, și anume Om în aceiași natură care mai înainte a purtat pentru Dumnezeu acea roadă a rușinii și dezonorării.

Dar ce schimbare! Când Dumnezeu a privit la Omul Isus Hristos, atunci a putut să se desfășeze de natura omenească. După aceea Domnul S-a înălțat, dar nu așa cum S-a coborât. El S-a coborât ca Fiul al lui Dumnezeu, ca să devină Fiul Omului, dar când S-a înălțat a fost nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Fiul Omului. Exact în acest caracter Îl vedem șezând în cer. El »S-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.«

Pe acest fundament minunat, fie că privim coborârea, pe de o parte, fie că privim înălțarea, pe de altă parte, - pe acest fundament dublu al unei coborâri în părțile cele mai de jos, căreia îi urmează o slavă nespus de mare, se bazează slujirea potrivit lui Dumnezeu, care este o simplă practicare a darului lui Hristos. Am putea să credem aceasta, dacă nu am ști că există oameni, da, creștini chiar, care rămân nemișcați în privința aceasta, sau chiar blamează și disprețuiesc cu voce tare? Dar totdeauna va fi așa. Lucrarea aparține Aceluia, pe care lumea nu L-a cunoscut. Nu este de mirare că ei nu cunosc și nu recunosc darul harului Său. Lumea poate admira tot ce contribuie la înălțarea ei, sau se poate schimba în așa fel ca să corespundă gustului epocii. Chiar și creștinismul și numele lui Hristos va fi acceptat, chiar dacă numai parțial și într-o formă deformată. Chiar și păgânii au fost gata să facă aceasta. Se știe că a fost un împărat care ar fi așezat cu plăcere pe Domnul Isus ca Dumnezeu în Panteon (= un templu pentru toți zeii)! Tot așa este și astăzi. Nu se bazează succesul lumii creștine pe lucruri asemănătoare? Ea a preluat bucată cu bucată diverse rânduiele și le-a folosit să împodobască scena de unde Dumnezeu „a alungat” pe om din cauza păcatului (Geneza 3).

Noi, credincioșii, avem privilegiul să ne ridicăm privirea peste această lume și să vedem acolo - »înălțat mai presus de ceruri« ... (Evrei 7) – pe Domnul și Stăpânul nostru. Și cu ce se ocupă El acum acolo, după cele spuse aici de Duhul Sfânt? El dă oamenilor daruri. Să-L preamărim pentru aceasta! El, Omul – căci El a ocupat acest loc ca Om -, dă oamenilor daruri. El privește de acolo de sus spre pământ și face pe oameni să devină primitorii acestor daruri prețioase, care poartă în ele mireasma persoanei Sale, a lucrării Sale, precum și a slavei, din care El dă aceste daruri. Sunt daruri cerești. După hotărârea Sa ele nu trebuie să corespundă gândurilor și etaloanelor lumii; ele nu au fost destinate să slujească lumii, ci Domnului Isus, cu toate că ele trebuie să slujească desigur fiecărui om, din pricina Lui.

De aceea să luăm seama ca să-I fim supuși, Lui, în cel care credem. Să fim cu ochii în patru la inima rea a necredinței, ca să nu tratăm cu ușurătate niciunul din cuvintele Sale. Să ne gândim cât de ușor nesocotim Cuvântul Lui, sub pretextul că îl onorăm, privindu-l ca ceva aparținând trecutului, chiar dacă cu uimire plină de respect, dar totuși ca ceva depășit. Este acesta Cuvântul viu al lui Dumnezeu, care trăiește din veșnicie în veșnicie? Vrem noi să-L tratăm, pe El, Capul Adunării, ca și cum ar fi mort? Nu, ca și Cap al Adunării El nu a fost niciodată mort. El a luat această poziție de Cap al Adunării după ce a ieșit viu din mormânt și ca Cel înviat dă viața. El a ocupat-o abia după ce a înviat dintre cei morți și S-a înălțat la cer, și totuși oamenii se comportă

ca și cum Capul Adunării ar fi un Domn mort, și nu unul viu! Dar pentru ce trăiește El? Oare numai pentru ca El, ca Mare Preot, să conducă pe poporul Său prin pustie, așa cum ne prezintă epistola către Evrei? Într-adevăr, creștinii sunt înclinați să treacă cu vederea preoția lui Hristos, dar pericolul este mult mai mare să uiți că Hristos este Capul viu; El este izvorul tuturor binecuvântărilor și în dragostea Lui credincioasă dă oamenilor permanent darurile Sale. Aici este rezumat totul, ca și cum ar fi o acțiune încheiată: *»(El) a dat daruri oamenilor«*, și există un motiv foarte interesant pentru care El prezintă darurile în această formă. Cu siguranță Domnul nu ar oferi darurilor harului Său un loc care ar putea prejudicia speranța permanentă a Adunării cu privire la revenirea Sa. Potrivit vocii Lui, atitudinea Adunării trebuie să fie așteptarea revenirii Lui din cer. De aceea oferirea darurilor pentru slujire nu ocupă un loc prin care împlinirea »nădejdiei fericite« ar putea fi amânată. Capul Adunării este sus, și o parte a lucrării Lui, în această poziție de Cap, este să dea oamenilor toate darurile necesare.

Harul Său este rezumat aici în cuvintele: *»(El) a dat daruri oamenilor. ... Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători.«* Nu avem un catalog al tuturor darurilor. Nu este felul de a fi al Scripturii, și nici al Domnului, să ne dea o simplă enumerare formală. Adevărul nu a fost scris în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a satisface curiozitatea omenească sau pentru a alcătui un sistem teologic. Găsim ceva mult mai bun. În fiecare parte a Scripturii ne-a dat exact ceea ce corespunde înțelepciunii Sale. Dacă, de exemplu, comparăm aceste versete cu prima epistolă către Corinteni, vom constata diferențe evidente. Unele daruri le găsim numai acolo, și altele, pe care nu le găsim acolo, le întâlnim aici. Acest fapt nu este întâmplător; și nici nu este din cauză că apostolul judecă independent sau decide așa cum gândește el. Nimeni nu poate să nege că inima și gândurile apostolului au fost adânc încercate. Dar noi putem lăuda pe Dumnezeu, că gândurile Sale înțelepte au călăuzit totul și sentința Lui a cunoscut sfârșitul înaintea începutului. De aceea vom vedea că apostolul numește aceste daruri corespunzător acestei înțelepciuni divine. Motivul va deveni mai clar în cele ce urmează.

În primul rând țelul primordial al darurilor (greacă: *dómata*) enumerate aici este desăvârșirea sfinților; ea are loc prin lucrarea de slujire și prin zidirea trupului, care este legată de această lucrare. Vedem aici deja cheia, motivul divin, pentru care sunt prezentate aici anumite daruri, iar altele nu. De exemplu, nu găsim nimic despre vorbirea în limbi, și nici facerea de minuni nu este amintită. De ce? Ce au aceste lucruri a face cu desăvârșirea sfinților? Motivul pentru aceasta este pentru mine clar și precis. Darurile semnelor și a facerii de minuni au fost importante la locul lor, dar cum ar putea vorbirea într-o limbă sau facerea unei minuni să desăvârșească pe un sfânt? Vedem în epistola întâia către Corinteni că ele nu slujeau la desăvârșirea sfinților, ci au devenit pentru ei o cursă periculoasă. Corinteni erau firești, erau ca și copiii care se desfătează cu o jucărie nouă, - cu toate că această „jucărie” era unealta puterii divine.

Știm ce pericol mare este acesta, în mod deosebit când nu suntem spirituali. Este o lecție serioasă pentru noi, că nici cele mai mari puteri și nici descoperirile uimitoare ale Duhului Sfânt nu pot da naștere la o gândire spirituală și nu vor sluji neapărat la zidirea celor credincioși; dimpotrivă, dacă felul de gândire este firesc (carnal), ele vor face ca sufletul să se mândrească, să se îndepărteze de Domnul, să-și piardă echilibrul și să aducă dezonorare la tot ce pe pământ poartă numele lui Hristos. În epistola de față avem a face cu intențiile de har ale lui Dumnezeu în Hristos pentru Adunare, și anume în primul rând cu privire la credincioșii ca atare. Dumnezeu începe totdeauna cu fiecare persoană în parte, înainte de a se ocupa cu Adunarea. Cât de binecuvântat și de înțelept este acest fel de a proceda! El nu începe cu trupul lui Hristos, ca apoi să sfârșească cu desăvârșirea sfinților. Probabil că noi vom gândi în felul acesta, dar nu Dumnezeu. El așează pe prim plan desăvârșirea sfinților, și abia după aceea ne arată lucrarea de slujire și de zidire a trupului lui Hristos. Sensul adevărat al acestui loc este deci prezentarea trupului lui Hristos ca Adunare. El are în vedere binecuvântarea sufletelor. Hristos nu numai adună, El și zidește, făcând ca ei să crească în totul spre El. Pentru aceasta El dă daruri, care prin har sunt apte pentru aceasta. *„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci”*.

În capitolul 2 al acestei epistole vedem că aceste două daruri sunt totodată fundamentul acestei noi clădiri, al Adunării lui Dumnezeu. Citim în versetul 20: „... fiind zidiți pe temeliea apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”. În mod evident, nici evangheliștii, nici păstorii și nici învățătorii nu sunt fundamentul, ci prorocii și apostolii. Putem să înțelegem ușor acest lucru. Așa cum Dumnezeu, atunci când a așezat pe Fiul Său la dreapta Sa, a introdus în lume un sistem desăvârșit cu totul nou, o lucrare divină nouă, în forma Adunării, tot așa a existat un cuvânt nou, care a însoțit această lucrare, prin care El voia să facă ca cei credincioși să crească în această Adunare a lui Dumnezeu, care nu a existat niciodată mai înainte, spre desăvârșirea voii Sale și spre proslăvirea Fiului Său. De aceea aici, unde se așează fundamentul, Hristos nu este văzut singur. În sensul cel mai înalt, El este fundamentul; „Pe această piatră voi zidi Adunarea (Biserica) Mea” (Matei 16,18). Fără îndoială, aici este vorba de mărturisirea Numelui Său, de slava Sa ca Fiul al Dumnezeului cel viu. Dar și apostolii și prorocii au fost folosiți, nu numai să descopere gândurile lui Dumnezeu cu privire la Adunare, ci în mod deosebit și să așeze pietrele de demarcare ale lucrării Sale pe pământ – ale Adunării. Pentru marcarea lor deosebită, apostolii și prorocii au fost desemnați cu autoritate în lucrare, prin aceea că ei au vestit în chip divin gândurile Sale și voia Sa cu privire la această taină mare.

Aproape că nu este necesar să contestăm gândul, că aici este vorba de prorocii Vechiului Testament. Expresia „apostoli și proroci” se limitează la aceia care au urmat pe Hristos. Dacă ordinea ar fi fost inversă, adică proroci și apostoli, atunci un astfel de gând ar putea părea oarecum justificat, dar Duhul lui Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, a avut grijă ca acest gând să fie exclus. Lucrarea amintită este cu totul nouă. Se pare că în mod intenționat apostolii și prorocii au fost numiți în această ordine. Duhul Sfânt ne arată în capitolul 3 un motiv decisiv. În versetul 5 se spune, că taina lui Hristos »n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul«. Aici nu numai că este păstrată exact ordinea, ci se folosește expresia clară »descoperită acum«. Prin aceasta în mod necesar sunt excluși prorocii Vechiului Testament. Atât prorocii amintiți aici, cât și apostolii, aparțin Noului Testament.

Înainte de a continua, vreau să remarc, că acest caracter al slujirii era ceva cu totul nou. Au fost într-adevăr pregătiri în acest sens, atunci când Domnul nostru a fost pe pământ. El a trimis mai întâi pe cei doisprezece apostoli și apoi pe cei șaptezeci, care trebuiau să aducă poporului un ultim mesaj. Toate acestea nu au avut niciodată loc mai înainte. Această acțiune a dragostei, făcută pentru binecuvântarea altora, a fost fără precedent pe pământ. Dumnezeu Însuși nu a făcut așa ceva mai înainte; cuvintele severe ale unui proroc și acțiunea tainică a harului Său erau cu totul altfel și nu se pot confunda cu aceasta. Cine a văzut sau a auzit mai înainte, că un om de pe pământ strânge oameni în jurul lui și apoi îi trimite de la el cu mesajul dragostei, cu vestea bună despre Împăratul Împărăției cerurilor trimis de Dumnezeu pe pământ? Desigur această vestire nu conținea încă plinătatea, pe care ea a primit-o mai târziu, atunci când a fost înfăptuită lucrarea de răscumpărare, dar în orice caz a fost un mesaj binecuvântat. Când Domnul a fost pe pământ, El a trimis ucenicii, sau pe apostoli, cu mesajul Împărăției. Ciudat pentru fire, dar binecuvântat pentru credință, se potrivea numai Aceluia care posedă atât harul divin cât și autoritatea divină; era demn de Domnul Isus pe pământ și era rezervat Lui. Remarcabil este, că aici în Efeseni 4 nu se spune nimic de activitatea pământească a Domnului. Darurile amintite aici au existat fără îndoială abia după înălțarea la cer a Domnului, și vedem că ele se bazează pe această înălțare.

Nu vreau să neg, că cei doisprezece, sau mai exact spus cei unsprezece apostoli împreună cu acela (Matia) care a preluat locul aceluia care a fost tăiat (Iuda Iscarioteanul), erau incluși în aceștia. Dar chemarea lor pământească și trimiterea lor nu este absolut deloc luată în seamă aici. Noi toți putem înțelege că Domnul ca Mesia a pregătit o trimitere potrivită pentru poporul Israel; și nu mă îndoiesc de faptul, că trimiterea celor „doisprezece” era caracterizată de aceasta, căci cei doisprezece apostoli corespund în totul celor douăsprezece seminții. Acest gând este confirmat prin aceea că în evanghelia după Matei capitolul 19 se vorbește despre ei în legătură cu șederea pe cele douăsprezece scaune. Ce împiedică pe acești oameni ca să devină mai târziu vasele

darului ceresc? În cei doisprezece apostoli vedem un fel de legătură dublă: în primul rând era legătura cu Israel, creată de Domnul, atunci când El a fost pe pământ în mijlocul poporului Său și S-a preocupat cu el; dar când Domnul S-a înălțat la cer, ei au ocupat un loc nou.

Domnul a avut grijă ca această formă și ordine israelită să se rupă. Apostolia lui Pavel este un fapt de o importanță deosebit de mare în desfășurarea căilor lui Dumnezeu, căci prin aceasta se destramă orice gând cu privire la Ierusalim, orice legătură cu semințiile lui Israel, și în locul acestora apare ceva, care în toate circumstanțele însoțitoare este deosebit și, după originea și caracterul pe care îl are, este ceresc. Faptul că ceilalți apostoli au primit de la Domnul în ziua de Rusalii alături de chemarea lor pământească de odinioară și practicarea darului funcției de apostol, care corespundea cu lucrarea cerească, pe care o vor prelua mai târziu, s-a văzut la el mult mai clar. Apostolul Pavel a stat alături și deasupra celor doisprezece apostoli și s-a arătat cu toată claritatea că principiul trimeriei sale apostolice, în ceea ce-l privește pe el, era desăvârșit și absolut ceresc. De aceea el era persoana potrivită, care (desigur prin Duhul lui Dumnezeu) putea spune: *»Dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii (sau: potrivit cărnii), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta.«* Slava lui Mesia pe pământ dispăre temporar dinaintea slavei mari și strălucitoare a slavei cerești a Aceluia care acum stă la dreapta lui Dumnezeu. Este același Hristos, dar nu este aceeași slavă; este una mai bună, o slavă care rămâne. Este slava care se cuvine noii lucrări a lui Dumnezeu în Adunarea Sa, deoarece este slava Capului ei. *»Acum Fiul Omului este proslăvit și Dumnezeu este proslăvit în El. Dacă Dumnezeu este proslăvit în El, și Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuși, și-L va proslăvi în dată«* (Ioan 13).

Deoarece Adunarea este un trup ceresc, și Hristos Însuși, Capul ei, este în sensul adevărat și deplin o Persoană cerească, atunci și slujirea preia o formă cerească. Darurile, care își au izvorul în El, sunt prima ei expresie. Textul biblic de față ne arată clar, că aceste daruri, care vin de la Hristos Cel înălțat, sunt cerești în ceea ce privește originea și caracterul lor.

Aici o scurtă remarcă în paranteză. Dacă plecăm de la premiza că aceste daruri se bazează pe înălțarea la cer a lui Hristos, unde mai rămâne loc pentru mâna omului? Cum se justifică acele ceremonii introductive, cărora li se acordă așa de multă valoare tradițională? Cine a numit apostolii pentru slujba lor cerească? Cine și-a pus mâinile, că să le acorde autoritate în acele funcții înalte? S-ar putea spune că Domnul i-a chemat, atunci când El a fost aici *»în zilele vieții Sale pământești«*. El i-a chemat ca să-i trimită la Israel, și după ce a înviat, dar mai era încă pe pământ, i-a însărcinat să facă ucenici dintre neamuri (Matei capitolul 10 și capitolul 28). Dar de ce mâini omenești S-a folosit El, ca să-i pună deoparte pentru lucrarea lor cerească? Niciun credincios nu va cuteza să gândească că în cazul acesta exista o imperfecțiune. Să fi fost oare nevoie de altceva pentru introducerea acestei lucrări noi a lui Dumnezeu, care se baza pe un Mântuitor care a murit, a înviat și S-a înălțat la cer și pe Duhul Sfânt trimis din cer aici jos pe pământ? Cum se explică atunci că ceremoniiile de punere a mâinilor, pe care anumiți oameni le consideră că sunt nu numai de dorit, ci sunt absolut necesare pentru toți slujitorii, de la cel mai mic și până la cel mai înalt rang, nici nu sunt măcar amintite? Vom îndrăzni să condamnăm felul de a lucra al lui Hristos? Vor vrea bărbații zeloși pentru așa-numita „consacrare” să afirme, sau numai să facă aluzie, că Domnul nu a știut mai bine decât ei ce se cuvine pentru cei mai mari slujitori ai Lui ai slavei Sale? Cât de periculoase sunt astfel de teorii și o astfel de practică, când prin aceasta devii un „judecător cu gânduri rele”!

În legătură cu această mărturie nouă și cerească, Domnul a avut grijă ca acele semne vechi ale binecuvântării să nu fie complet înlăturate, dar El a vrut să termine cu ordinea pământească, folosită abuziv de oameni, și să nu o mai justifice. De aceea la acel apostol, care se numește *»slujitor al Adunării«* (Coloseni 1), nu găsim nici o dependență față de cei doisprezece apostoli, care au fost înaintea lui, ca și cum ar vrea să se arate cu toată claritatea ce schimbare mare a avut loc în acest caz. Contrariul a avut loc; căci, din locul slavei cerești, Domnul cheamă pe cineva, care nu a mers la Ierusalim, ci mai degrabă s-a îndepărtat de Ierusalim, și care nu avea nici o legătură cu apostolii. El le era chiar un dușman așa de mare, că cei mai mulți dintre ei l-au întâmpinat cu neîncredere, după cel el, prin harul nespuse de mare, a fost oprit în mijlocul urii lui

înverșunate și sistematice împotriva creștinismului, în mijlocul prigonirii tuturor celor care purtau numele lui Isus. Ce dovadă a faptului că întoarcerea la Dumnezeu a lui Pavel din Tars a fost nu numai o lucrare a mării îndurări a lui Dumnezeu, ci și că apostolia lui venea din același izvor și purta aceeași pecete ca și mântuirea, de care a avut parte! De acum încolo el va purta simbolul caracteristic și mărturia cea mai clară și deplină a harului, care acum nu numai mântuiește, ci alege și vase pe care le face capabile de a fi instrumente pentru binecuvântarea omenirii, și în mod deosebit a Adunării lui Dumnezeu. Domnul Isus, care este la dreapta lui Dumnezeu, cheamă și trimite un apostol pentru Adunare, un vas ales pentru Sine Însuși, care va trebui să ducă Numele Său înaintea națiunilor, împăraților, și înaintea fiilor lui Israel; dar mai întâi va fi scos din popor și dintre neamuri și apoi va fi trimis la ele (Faptele Apostolilor 26, 17).

Fără îndoială, același principiu era valabil și pentru ceilalți apostoli, căci în ziua de Rusalii ei au fost dați Adunării de către Domnul înălțat în cer, Capul Adunării, ca daruri ale harului de cel mai înalt rang. Dar în cazul lui Pavel strălucește o lumină nouă și mult mai strălucitoare. În comparație cu aceia care au fost înaintea lui, el era o „stârpitură” – unul care nu a fost născut la timpul potrivit; în culori vii face clar cunoscut gândurile și voia Domnului cu privire la viitor.

S-ar putea probabil replica, că la întoarcerea lui Pavel la Dumnezeu și chemarea lui a avut loc o minune, și pe baza acestui fapt acest caz nu se poate aplica la slujirea normală. Desigur a fost o minune evidentă și importantă, atunci când Domnul S-a descoperit în slavă ca fiind Isus, pe care Pavel Îl prigonea în mădularele trupului Său. Se pare că nu erau puțini aceia din Adunarea lui Dumnezeu și printre aceia care au venit la credință prin el, care puneau la îndoială apostolia lui Pavel. Chemarea lui, care a avut loc departe de Ierusalim, lipsa legăturii cu ceilalți apostoli, plinătatea harului care i s-a descoperit, și caracterul ceresc clar, care caracteriza mântuirea și mărturia sa, toate acestea făceau acest caz să fie un caz deosebit, neobișnuit și cu neputință de a fi explicat, unde vechea ordine pământească era încă așa de puternică, că orice descoperire a căilor Domnului, care era cu totul altfel decât până atunci sau mergea chiar mai departe, era suspectată. Deoarece el nu a cunoscut personal pe Domnul în descoperirea Lui aici jos pe pământ, nu se putea pune întrebarea cu privire la aptitudinea lui în baza apartenenței lui la cercul celor doisprezece, începând cu botezul lui Ioan și până la înălțarea la cer (așa cum a fost în cazul lui Iosif și Matia). În cazul lui nu a fost nici decizia prin tragerea la sorți și nici o socotire a lui în rândul celor doisprezece. Ca și ceilalți, el a fost martor al învierii lui Hristos, dar nu pentru că el L-a văzut pe pământ după suferințele Sale. El a văzut pe Domnul, dar în cer. Evanghelia sa era evanghelia slavei lui Hristos și a harului lui Dumnezeu. Cu mare grijă ni se spune că Pavel a primit slujba direct de la Domnul, independent de oameni. Această slujbă și-a găsit expresia cea mai înaltă în Pavel, care pentru toate timpurile va fi modelul cel mai clar pentru izvorul și caracterul adevăratei slujbe.

Aici vreau să pun o întrebare. Cine a ordonat pe prorocii Noului Testament? Când, cum și de cine au fost ei numiți? Cine a auzit vreodată, că s-au pus mâinile peste ei? Cine caută dovada pentru incorectitudinea acestui gând, să cerceteze Noul Testament. Și ca să facem imediat clar: nici prorocii și niciuna din grupele amintite aici nu au fost rânduite vreodată de oameni în acest fel. Găsim aici apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători: cine poate să-mi numească un singur caz din aceste grupe, în care o persoană a fost rânduită printr-o autoritate omenească? Prin aceasta nu vreau să spun că în Noul Testament nu a existat punerea mâinilor, acest act al binecuvântării. Pentru mine există această realitate nu numai în aplicarea ei apostolică la bolnavi și la aceia care încă nu au primit Duhul, ci și în legătură cu tema noastră. Întrebarea este însă, care este aplicarea ei potrivit Scripturii? Când au fost puse mâinile pe cineva, în afară de cazul când prin puterea Duhului s-a oferit un dar acelei persoane, sau asupra acelora, care posedau deja un dar, pentru a-i încredința harului lui Dumnezeu pentru o lucrare deosebită, sau asupra bărbaților cărora le-a fost încredințată responsabilitatea pentru o lucrare publică (care nu în mod neapărat slujea binelui spiritual)? De exemplu, au fost puse mâinile peste Filip și cei șase tovarăși ai lui; dar a avut loc această punere a mâinilor cu privire la lucrarea de vestire a evangheliei? Dimpotrivă, el era unul din cei șapte bărbați, care au fost aleși ca »să slujească la mese«, pentru

ca apostolii să nu fie reținuți de la rugăciune și de la lucrarea de vestire a Cuvântului. Pentru acest scop au fost aleși cei șapte pentru slujirea în lucrările exterioare ale Adunării. Pe lângă aceasta, i-a plăcut Domnului să-l folosească pe Filip pentru vestirea Cuvântului ici și colo. El a călătorit mult ca evanghelist.

Când după moartea lui Ștefan a început prigonirea și cei ce erau în Ierusalim au fost împrăștiați din această cauză, Filip a avut o misiune nouă, care nu avea nimic comun cu obligațiile locale ale celor șapte. Lucrarea lui ca diacon era în Ierusalim. Acolo trebuia să aibă grijă de săraci, acesta fiind scopul pentru care a fost rânduit. Dar vestirea lui Hristos era urmarea unui dar, care purta acest caracter, și nu avea nimic cu rânduirea (ordinarea). După informațiile pe care ni le dă Noul Testament – și informațiile lui sunt complete și exacte – niciodată nu a fost ordonat cineva de către un om, ca să vestească Evanghelia. Atât asupra lui Filip, cât și asupra celorlalți, au fost puse mâinile de către apostoli, după ce ei au fost aleși de mulțime. În felul acesta a fost el ales ca să slujească la mese. Scriptura nu folosește în acest caz (probabil din cauza situației deosebite a lucrurilor din Ierusalim) titlul de „diacon” (slujitor), cu toate că nu se poate nega, că el ar fi fost îndreptățit, căci era o oarecare asemănare în execuția atribuțiilor.

Înainte de înălțarea Domnului nostru nu au existat pentru Adunare nici apostoli, nici proroci, nici evangheliști, nici păstori, nici învățători. Abia după înălțarea Lui au fost rânduite aceste lucrări pentru Adunare, care mai înainte nici nu au existat de fapt; și în niciunul din aceste cazuri nu au fost puse mâinile peste acești slujitori pentru instalarea sau ungerea pentru aceste lucrări. Oricine va recunoaște că în anumite situații normale, sau deosebite, s-a făcut uz de punerea mâinilor. Născocirile care au luat naștere în biserici din această practică nu trebuie să împiedece pe niciun creștin să trateze corect și la subiect orice întrebare. Tradițiile dominante nu vor fi demascate mai repede și mai convingător ca atunci când se cercetează Scriptura și i te supui. Aici găsim învățături complete și clare, care vor conduce la contrazicerea a tot ce înalță pe om și coboară pe Hristos, chiar dacă oamenii vor fi plini de râvnă, ca să folosească Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-și susține scopurile lor egoiste. Toate aceste rătăcirii pot să persiste, deoarece s-a nesocotit lumina inspirației. De îndată ce te supui pe deplin autorității Scripturii, devine clar că Duhul Sfânt poartă grijă nu de slava lumească a omului de pe pământ, ci de proslăvirea lui Hristos în cer.

Care este deci adevăratul înțeles și importanța capitolului 13 din Faptele Apostolilor? Mult timp a fost locul cel mai important folosit în confruntările teologice pentru justificarea ordinării. Unii văd în locul acesta baza celor „trei funcții”; episcop, preot și diacon. Alții îl consideră ca argument pentru egalitatea dintre preoți, prezbiterieni sau independenți. Anglicanii spun triumfători că Barnaba și Pavel ocupă locul întâi, Simon, Luciu și Manaen ocupă locul doi, iar Marcu ocupă locul trei (după cearta cu Barnaba sunt Pavel, Sila și în cele din urmă Timotei).

Cu cât se studiază mai exact acest loc, cu atât poți să judeci mai bine, că acel sistem al ordinării, pe care omul vrea să-l deducă de aici, nu este absolut deloc susținut, ci, dimpotrivă, este aspru condamnat.

Așa cum citim aici, în Adunarea din Antiohia erau »*proroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, și Saul.*« În timp ce acești proroci și învățători slujeau Domnului cu post, Duhul Sfânt le-a făcut o comunicare importantă cu privire la doi dintre ei. »*Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.*« Barnaba era de mai mulți ani activ în lucrarea Domnului; tot așa era și cu Saul din Tars, după întoarcerea lui la Domnul. În intențiile previziunii lui Dumnezeu el a fost pus deoparte nu numai înainte de a se naște (Galateni 1), ci el a fost chemat prin harul lui Dumnezeu, atunci când era pe drumul spre Damasc, și când totodată a fost doborât la pământ. Dar acum Duhul lui Dumnezeu îl pune deoparte pentru o lucrare deosebită. Este clar că acesta nu este mesajul chemării lui Barnaba și a lui Saul în lucrarea pentru Domnul. Cine afirmă aceasta, așează un loc biblic împotriva altuia. Capitolele anterioare din Faptele Apostolilor dovedesc că Barnaba practica în chip binecuvântat vestirea Cuvântului înăuntru și în afară, și că Pavel era deosebit de curajos și puternic în lucrare. De fapt Pavel a vestit de la început filiațiunea

lui Hristos într-un fel, în care nimeni nu a făcut-o până atunci. Aflăm aceasta chiar din capitolul în care ni se relatează întoarcerea lui la Domnul. Părerea că în capitolul 13 din Faptele Apostolilor este vorba de „ordinare” este în mod evident greșită.

Cum se face că teologii vor neapărat să vadă în acest capitol o ordinare și nu observă că prin aceasta subminează propriile sisteme și sunt în contradicție cu alte locuri din Scriptură? Cine a ordonat pe Pavel și pe Barnaba, și pentru ce? Deja în capitolul următor ei sunt numiți apostoli (cap. 14, 4); de aceea părerea că Pavel și Barnaba au fost ordinați este complet neîntemeiată, sau aceia, pe care Dumnezeu i-a rânduit pe locul al doilea sau al treilea în Adunare, ordonează pe cei ce ocupă locul întâi (1 Corinteni 12, 28)? Nu avem niciun temei, să spunem în acest moment că Marcu era diacon. El îi însoțea ca „slujitor” al lor (probabil să găsească locuri de găzduire, să invite pe oameni să vină la vestirea Cuvântului și în general să le fie de ajutor în călătoriile lor misionare), dar este pură fantezie să-l vezi ca preot al lor. Să ne imaginăm că Ioan-Marcu a vestit Cuvântul lui Pavel și Barnaba? Adevărul este, că el s-a dovedit a fi un ajutor indolent în lucrare, căci a obosit repede și s-a întors înapoi la prietenii lui. Spunem aceasta în trecut.

Este clar că aceia care vor să înțeleagă această relatare ca ordinare a lui Pavel și Barnaba, recunosc totodată că acestor oameni li s-a oferit rangul spiritual cel mai înalt de către o clasă inferioară! Dacă înainte nu erau apostoli, atunci pentru explicarea demnității lor s-ar putea aduce argumentul foarte nesigur, că prin punerea mâinilor în Antiohia au fost făcuți apostoli! În acest caz, cei ce sunt pe aceeași treaptă, dacă nu chiar pe una inferioară, acordă un rang mai înalt celor ce sunt mai presus decât ei. Este deci clar că această idee este absolut neîntemeiată.

Să se spună oare prin aceasta că această punere a mâinilor era fără însemnătate sau fără valoare? În acest caz s-ar trata Cuvântul lui Dumnezeu cu lipsa de venerație cuvenită. A fost o acțiune festivă și prețioasă a părtășiei cu acești slujitori onorați ai lui Hristos, care a avut valoare nu numai în timpul acela, ci are și astăzi. Nu vedem nici cea mai mică necesitate să adăugăm ceva la aceasta. Sensul adevărat al acestei acțiuni ne este prezentat clar în capitolul 14, 26; acolo se spune: *»De acolo au mers cu corabia la Antiohia, de unde fuseseră încredințați în grija harului lui Dumnezeu, pentru lucrarea, pe care o săvârșiseră.«* Acesta a fost scopul punerii mâinilor în Antiohia din partea colaboratorilor lor în lucrare; este posibil ca nu toți frații să fi participat la aceasta, ci numai aceia care erau activi în lucrare. Înțelesul acestei acțiuni nu este nici mai mult nici mai puțin decât un semn al binecuvântării sau al părtășiei cu aceia care se pregăteau să facă o nouă călătorie misionară. Probabil că ea a fost reluată (Faptele Apostolilor 15, 40).

Punerea mâinilor se întâlnește din timpurile cele mai vechi ale Vechiului Testament. Chiar din cartea Geneza vedem că tatăl sau bunicul își pune mâinile pe copii; găsim aceasta frecvent și în Noul Testament, unde nu se revendică nici cea mai mică pretenție pentru introducerea într-o funcție spirituală. Era un semn, când cineva era încredințat lui Dumnezeu de către o persoană care era conștientă de apropierea ei de Dumnezeu, că putea să se bazeze pe binecuvântarea Lui. Domnul a luat copilașii la Sine, Și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat, și tot așa a fost cu unii bolnavi, pe care El i-a vindecat. În aceste cazuri nu este vorba de o rânduială bisericească, chiar dacă au fost cazuri când s-au pus mâinile pe cineva care urma să ocupe o funcție.

Deseori se crede că s-a procedat în același fel, atunci când au fost rânduiți bătrânii, ca în Faptele Apostolilor 14, 22-23, unde apostolii Barnaba și Pavel *»întărind sufletele ucenicilor, îi îndemna să stăruie în credință, și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe neazuri. Au rânduit prezbiteri în fiecare Biserică, și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.«* Dar aceasta este numai o presupunere. Nici aici, și niciunde în altă parte nu se spune categoric, că au fost puse mâinile pe bătrâni. Dacă într-adevăr ar fi așa, atunci această tăcere este ciudată. Este posibil că a fost așa ceva, dar Scriptura intenționat nu o amintește cu niciun cuvânt. Știm că peste slujitori (diaconi) s-au pus mâinile. Știm de asemenea, că în Adunare un bătrân era o persoană mult mai importantă decât un diacon. Oamenii pot să prezinte gândirea și părerile lor, dar nu mă îndoiesc că Duhul lui Dumnezeu, care a văzut superstiția, care va fi legată de punerea mâinilor, a avut grijă ca aceste două lucruri să nu fie niciodată amintite în mod expres împreună. Unii cred, că în 1 Timotei 5, 22 este prezentat

totuși cazul punerii mâinilor, când apostolul Pavel îi cere lui Timotei: »să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă«. Dar deoarece acolo contextul nu este nicidecum clar, înțelesul acestui loc pentru o astfel de concluzie este prea vag. După versetele 17-19 nu mai găsim o prezentare clară a bătrânilor. În versetul 21 se spune: »Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, și să nu faci nimic cu părtinire.« De ce să se presupună că aici este vorba în mod deosebit de bătrâni? Eu văd în versetele 20 și 21 o descriere generală a lucrării sale, și după aceea urmează îndemnul, căruia i se atribuie așa de multă valoare: »să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă; și să nu te faci părtaș păcatelor altora.« Posibil că este o aluzie la pericolul legat de graba prea mare și necugetarea cu privire la confirmarea bătrânilor, dar expresia este așa de generală, că ea, așa cum mi se pare mie, poate include orice situație în care ar putea fi necesară punerea mâinilor.

Dar chiar și în cazul când noi presupunem că aici este vorba de bătrâni și că s-au pus mâinile peste ei și peste slujitori (diaconi), rămâne totuși faptul important și de netăgăduit din Scriptură, că bătrânii au fost rânduiți numai de persoane legitim împuternicite pentru a face aceasta, care aveau din partea Domnului o misiune precisă în acest scop. Unii ar putea gândi că aceasta este o concesie periculoasă pentru recunoașterea și exercitarea liberă darurilor. Ei ar putea considera foarte ciudat faptul că cei care pun mare accent pe acțiunea liberă a Duhului Sfânt, acordă o așa valoare mare misiunii divine și autorității categorice. Dar ei ar trebui să fie totodată siguri, că aceste două lucruri sunt în concordanță, atunci când sunt privite potrivit cu voia lui Dumnezeu. Nimeni nu se va ține mai strâns de ordinea divină, ca aceia care intervin pentru drepturile Duhului Sfânt în Adunare. Eu afirm, că, în ceea ce privește problema ordinării, creștinătatea a trecut pe lângă gândurile și voia lui Dumnezeu și, inconștient, dar nu fără vină, luptă pentru ordinea proprie, care este însă numai dezordine înaintea lui Dumnezeu. Potrivit cu sentința Scripturii, principiul ordinării este pentru toți cei care exercită o slujbă spirituală, înăuntru sau în afară, o abatere de la ordinea lui Dumnezeu, așa cum este ea descrisă în Cuvântul Său.

Fără îndoială găsim la „cei șapte” (Faptele Apostolilor 6) o numire din partea apostolilor. Ceea ce era important în acest caz, era faptul că Adunarea i-a ales iar apostolii i-au numit ceremonios. Dar nu s-a mers mai departe de faptul că Adunarea a ales persoane potrivite, care să îngrijească de cei săraci, și așa mai departe. Aceasta a fost în orice caz la locul ei. Arată bunătatea binevoitoare a lui Dumnezeu față de aceia care au dăruit din ceea ce aveau și față de aceia care au primit aceste daruri. Dacă Adunarea își aduce aportul, atunci este potrivit cu voia Sa când ea se pronunță în alegerea acelor față de care ea are deplina încredere că ei vor face împărțirea nu numai în lumina lui Dumnezeu, cu conștiința curată și sentiment curat, ci și cu înțelepciune. Vedem aici un exemplu clar al grijii înțelepte și îndurătoare a lui Dumnezeu. Mulțimea a ales pe acei bărbați, pe care i-a considerat că corespund cel mai bine cerințelor. Dar nici în acest caz ei nu au primit funcția prin simpla lor alegere din partea celor credincioși. Chiar dacă ei au făcut alegerea, au fost totuși numai apostolii care i-au numit în această funcție – chiar dacă ea era în domeniul material.

Cu privire la bătrâni și mult mai mult în ceea ce privește darurile spirituale ale lui Hristos este valabil un principiu de-a dreptul opus acestuia. În nici o parte a Scripturii nu găsim gândul, că o Adunare alege bătrâni. Găsim, dimpotrivă, faptul, că apostolii mergeau din loc în loc, și acolo unde luau naștere Adunări, în care erau persoane, care posedau anumite aptitudini spirituale și morale, și care pentru ochii spirituali și exersați ai apostolilor păreau capabile pentru funcția bătrânilor, îi alegeau pe aceștia în funcția de bătrâni. Aceia care năzuiau după această funcție, trebuiau să aibă reputație, și dacă erau căsătoriți, trebuiau să aibă numai o singură soție. Mulți oameni, care au crezut în Hristos în vremea aceea, aveau mai multe soții. Aceasta era o pricină de poticnire, și aceasta cu atât mai mult, cu cât adevărul creștinismului se răspândea mai mult. De aceea o astfel de învățătură ne arată gândurile lui Dumnezeu. Când un bărbat, care avea două sau trei soții, venea la credința în Hristos, mărturisirea lui nu putea fi respinsă ușor; dar un astfel de bărbat nu se putea aștepta să devină un bătrân sau supraveghetor. El nu putea să fie un reprezentant potrivit (apt) al Adunării lui Dumnezeu.

Să privim cazul unui bărbat ai cărui copii nu au fost bine crescuți (educați). Probabil i-a neglijat, pe când era încă necredincios, dar probabil și după întoarcerea lui la Hristos a fost călăuzit de gândul rău să lase pe copii în voia lor, sub pretextul necredincios, că Dumnezeu, dacă va considera că este bine, mai devreme sau mai târziu îi va aduce la pocăință. Astfel de greșeli au fost înfăptuite și rezultatele sunt triste. Oricare ar fi cauzele care au condus la un cămin dezordonat, capul căminului acela nu putea să devină un supraveghetor în Adunare. Nici cele mai mari daruri spirituale nu puteau compensa aceasta. Un astfel de bărbat nu putea fi împuternicit cu supravegherea în Adunarea lui Dumnezeu. Pentru o astfel de funcție prestigiul moral era determinant față de darurile persoanei respective. Dacă cineva era proroc, învățător sau evanghelist, darurile lui nu erau anulate din cauză că soția lui, sau copiii lui erau dezordonați. Dar el putea să devină un bătrân (supraveghetor) numai dacă copiii lui erau educați cu teamă față de Dumnezeu și respect, și dacă el însuși avea reputație în comportarea lui față de cei din afară.

Deci Domnul cerea de la purtătorii acestei funcții aceste premize morale și aptitudinea spirituală pentru lucrarea Sa. Dar chiar și atunci când cineva avea toate aceste lucruri, el nu era din pricina aceasta un supraveghetor, dacă nu era legitim rânduit pentru această funcție. El trebuia rânduit formal, era necesară o numire legitimă pentru această funcție. În ce consta aceasta? Întrebarea cheie este foarte evidentă; cine poseda autoritatea pentru a face această numire? Este în puterea noastră să instituim această autoritate sau să ne imaginăm că o avem? Ea trebuie să corespundă Domnului și Cuvântului Său. Scriptura nu cunoaște nici o altă autoritate cu putere de nominalizare, decât numai aceea a unui apostol sau a unui împuternicit, care a primit din partea unui apostol instrucțiuni clare în acest scop.

Unde se găsește astăzi un astfel de trimis, care poate să dovedească că posedă mandatul corespunzător (adică, apostolic) pentru a numi bătrâni? Niciunul din noi nu a văzut așa ceva. Realmente Cuvântul lui Dumnezeu nu ne dă niciun indiciu că această autoritate a numirii va continua să existe. Aceasta ne arată foarte clar că Domnul, când a așezat purtători de funcții în Adunările locale fondate de El, Și-a dat aprobarea numai pentru numirea sau alegerea făcută de apostoli. Premisele necesare pentru o astfel de funcție erau clar definite, dar este tot așa de clar, că numai un apostol sau o persoană autorizată de un apostol avea dreptul să confirme bătrâni pe funcția lor. Nu găsim niciun cuvânt care să ne spună că dreptul de a numi bătrâni (supraveghetori) va continua să existe după moartea apostolilor. Citim că un apostol nu a scris unei Adunări, sau unor Adunări, să aleagă bătrâni, ci a scris unei persoane, care a fost delegată în mod deosebit pentru această misiune. Nici lui Tit nu i se spune, nici măcar cu un cuvânt, ca un altul să continue această misiune, și nici măcar lui nu i se spune să continue numirea de bătrâni după moartea apostolului. Tit nu a fost împuternicit să facă numiri acolo unde voia el, ci apostolul îi indică precis teritoriul lui de activitate. Deoarece Tit era un trimis special al apostolului, el a fost fără îndoială un învățător și un predicator. Dar în privința aceasta avea un teritoriu bine definit unde avea obligația să rânduiască bătrâni în fiecare cetate. Tit trebuia să facă aceasta în Creta. Nu se spune însă nimic, că el trebuia să rânduiască bătrâni în alte locuri sau în alte timpuri, sau să continue să facă aceasta, acolo unde se afla. Dimpotrivă, el trebuia să se grăbească să vină la Nicopole, unde se afla apostolul, și să nu rămână în Creta, ceea ce ar fi fost o instrucțiune ciudată pentru unul care ocupa o funcție bisericească într-un anumit ținut.

Aceste indicații ale apostolului date lui Tit nu îndreptățesc astăzi pe nimeni să rânduiască bătrâni. În acest caz ar fi o adevărată pretenție nejustificată, căci este vorba exclusiv de autoritatea legitimă. Tit a fost împuternicit de un apostol și putea să dovedească aceasta printr-o scrisoare personală, inspirată, adresată lui. Cine poate astăzi să facă ceva asemănător? „Trebuie să fie o dată așa” este o motivare insuficientă, labilă, pentru cineva care respectă autoritatea adevărată. Este ușor să rezolvi astfel de probleme cu astfel de motivări șubrede, dar de ce avem noi nevoie, prieteni dragi, este Cuvântul lui Dumnezeu. Credem noi că Cuvântul este desăvârșit? Sau probabil credem că Domnul, care poartă grijă de ordinea Sa în Adunare, nu a văzut mai dinainte aceste nevoi și greutăți? Credem că El a uitat ceva, care ne-ar fi un folos real în zilele noastre? Credem că El a trecut cu vederea, să se gândească la moartea apostolului? Cu siguranță,

nu! Apostolul vorbește explicit de moartea sa. El vorbește cât de periculoase vor fi timpurile și cât de important va fi Cuvântul lui Dumnezeu după moartea sa. Dar cu niciun cuvânt nu amintește de vreun urmaș al lui, care să fie numit după el, sau că autoritatea lui s-ar „moșteni”. Această tăcere nu are nimic să ne spună, nouă, celor care suntem încredințați lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, și tuturor celor care au teamă de Cuvântul Său? Găsesc această tăcere foarte remarcabilă și convingătoare, și pentru mine devine tot mai importantă, cu cât mă gândesc mai mult la ea.

Papalitatea desconsideră această realitate și se sprijină pe părerea contrară, la care s-a ajuns prin speculații omenești. Nu vreau să stigmatizez un sistem oarecare pe nume, ci să aduc la lumină adevărul care arată voia Domnului și care demască răul pe baza binelui. Orice sistem pământesc începe – independent de faptul cât de mult se contrazice cu Cuvântul lui Dumnezeu – prin a adăuga ceva propriu acestui Cuvânt. Autoritatea pentru ordinare nu o au supraveghetorii (episcopii), ci apostolii și cei împuterniciți de ei. De îndată ce principiul continuității dezvoltării se recunoaște omului, după ce canonul Sfintei Scripturi a fost încheiat, se formează o grupă de slujitori numiți pe funcții și îmbrăcați cu autoritate apostolică, care niciodată nu au fost autorizați divin pentru lucrarea pe care o fac; se părăsește fundamentul credinței și al respectului față de Cuvântul lui Dumnezeu. Practica actuală generală nu își găsește nici cea mai mică fondare pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Se poate merge chiar mai departe și se poate afirma că ordinarea ca predicator sau învățător, despre care se vorbește așa de mult astăzi, în forma în care ea se oferă astăzi, nu numai că nu este de dorit, ci este o dezordine pură și o dureroasă dezonorare a Domnului, care prin Duhul dă darurile pentru lucrare. Exprimat altfel, este o imitație sărăcăcioasă și tristă a ceea ce găsim prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă verificăm exact, vom constata chiar, că nu posedă nici măcar o asemănare cu ceea ce citim acolo. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne adevărat, sigur și clar. Odinioară au existat autorizări personale precise, care au fost prevăzute, direct sau indirect, cu autoritate apostolică clară; și cine vrea astăzi să rânduiască bătrâni, așa cum a făcut odinioară Tit, trebuie să posede o astfel de însărcinare.

Ce este mai potrivit cu Scriptura: să faci ceea ce totdeauna se cuvenea unui creștin, sau să faci așa, ca și cum ai avea însărcinarea sau împuternicirea unui apostol? Ce se poate recomanda mai mult conștiinței noastre, inimii noastre și credinței noastre? Să presupunem că în locul acesta este o Adunare a copiilor lui Dumnezeu. Ei văd în Cuvântul lui Dumnezeu, că în afară de privilegiile și îndatoririle comune tuturor sfinților au existat și anumite daruri pentru lucrare și alături de ele anumite funcții, pentru a căror ocupare era necesar un apostol sau un împuternicit al acestuia. Desigur, ei doresc să posede toate acestea, dar ce pot face ei? Să nu ia în seamă ce s-a scris Adunării din Corint și credincioșilor din Efes și să imite ceea ce a fost adresat nu unei Adunări, ci lui Timotei și lui Tit? Nu ar fi o dovadă de mare smerenie, dacă vor întreba pe Dumnezeu și Cuvântul Său, ca să afle care este voia Sa în această problemă? Dar ce găsim în Cuvântul lui Dumnezeu? În ceea ce privește darurile lui Hristos, niciodată nu a fost necesar ca ele să fie confirmate pe pământ înainte de exercitarea lor. Da, niciodată nu a fost prevăzută o mediere omenească. O singură excepție a fost, când apostolul și-a pus mâinile peste Timotei și prin aceasta i-a fost dată o putere evidentă a Duhului Sfânt. Recunosc deschis, că în astfel de împrejurări a fost o excepție. Timotei a fost prevăzut prin prorocie deja mai dinainte pentru lucrarea la care Domnul l-a chemat (compară cu Faptele Apostolilor 13, 1-2). Călăuzit de prorocie (1 Timotei 4, 14; 2 Timotei 1, 6), apostolul își pune mâinile peste Timotei și prin Duhul Sfânt îi transmite direct un dar al harului (grecește: *chárisma*), care era potrivit cu lucrarea deosebită pe care o avea de făcut. Împreună cu apostolul și-au pus mâinile peste Timotei și bătrânii, care erau în locul acela. Dar expresiile folosite de Duhul Sfânt arată o diferență, care dovedește că transmiterea darului în niciun caz nu a depins de bătrâni, ci numai de apostol. Cuvântul scurt »cu« (grecește: *metà*), care exprimă solidaritatea, este în legătură cu bătrânii, în timp ce cuvântul »prin« (grecește: *dià*), care vorbește despre instrument, despre mijloc, este folosit acolo unde apostolul vorbește despre sine. Era un apostol, prin care a fost dat un astfel de

dar. Niciodată nu auzim că bătrânii ar fi mijlocit astfel de daruri. Nu era o acțiune episcopală, ci un privilegiu apostolic de a da daruri spirituale sau cu autoritatea corespunzătoare să ofere bărbaților anumite funcții. Prin punerea mâinilor apostolului în cazul special al lui Timotei a luat naștere un efect cu totul deosebit, dar cine poate face aceasta astăzi? Dacă cineva are astăzi pretenția că poate să transmită un dar spiritual al harului, așa cum a făcut apostolul, să ezităm oare să nu-l numim un șarlatan? Dacă cineva își însușește pe nedrept dreptul unui domnitor pământesc, atunci aceasta este trădare de patrie, sau cel puțin poate să fie așa. Ce este însă atunci când în mod fals pretinzi că în numele Domnului mijlocești primirea Duhului Sfânt sau un anumit dar al harului Duhului Sfânt?

Dragi prieteni, este un lucru serios să-ți faci jocul în felul acesta cu Duhul Sfânt. Sunt astăzi oameni, care în neștiința și îndrăzneala lor nu se tem să-și asume dreptul de a mijloci în felul acesta primirea Duhului Sfânt și a darurilor spirituale. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, știm despre ei că în altă privință au învățături fundamentale greșite, așa că influența lor asupra celor credincioși nu este așa de mare. Din păcate există în creștinism și cele două mari biserici din răsărit și din apus, care nu s-au făcut mai puțin vinovate. Aceste pretenții nejustificate sunt privite în mod deosebit de protestanți, și mai ales de bărbații care se bucură de un anumit prestigiu ca creștini, cu compătimire sau dezaprobare. Chiar și acolo unde ritualurile se apropie în chip neliniștitor tot mai mult de prăpastie, așa cum este cazul sărbătoririi frângerii pâinii în biserica anglicană, se aduce drept scuză, că inițiatorii evlavioși ai diferitelor funcții în biserică voiau să acorde o seriozitate potrivită cu Scriptura. Este o scuză slabă și este greu să decizi dacă aceia, care fără credință fac aceste forme festive corespunzător funcției, suferă mai mult, sau cei care consideră aceste invenții ca fiind divine au mai multă pagubă în credință; ele pot fi mai onorabile și mai bine ancorate, dar nu sunt mai bine întemeiate decât pretențiile nejustificate ale înșelătorilor moderni. Este decisiv de important, că darurile destinate pentru lucrare au fost date de Domnul fără nici un fel de formalități sau ceremonii, în afară de faptul că El le-a promis și după aceea le-a dat. Să ne ferim să punem la îndoială voia Sa și înțelepciunea Sa! Cum poți să-ți dai seama dacă cineva are un dar? Fără îndoială darul se va recunoaște prin aceea că exercitarea lui are ecou în conștiințe. Tot așa pot să întreb, prin ce se recunoaște un creștin? Dacă te întreții teoretic sau te lași atras într-o discuție, atunci vor apare tot mai multe și mai mari greutăți. Dar dacă te duci la un preot credincios, sau la un predicator al unei comunități, el va putea oferi suficiente indicii, ca să-ți poți da seama cine este creștin în ceea ce el numește turma sa. Trebuie numai să ascuți pe oameni, atunci când stau pe genunchi. Dacă sunt creștini, vor vorbi lui Dumnezeu și Tatăl lor așa cum vorbesc copiii. Dar dacă stau pe picioarele lor, vor învăța, fără să știe, ceea ce tocmai au spus în rugăciune, până când în cele din urmă nu vor mai ști dacă Dumnezeu este, sau nu este Tatăl lor, deoarece ei stau pe un fundament greșit. Ce bine este că există astfel de timp pentru reculegere, când oamenii pot vorbi încă cu simplitate și sinceritate! Dacă nu se gândesc la sistemul lor și vorbesc cu Dumnezeu, în general se va descoperi repede adevăratul lor caracter, și chiar starea lor. Creștinii au puține greutăți în practică, ca să constate cine este și cine nu este mântuit. Pot exista într-adevăr și suflete dubioase, dar despre acestea nu trebuie să vorbim acum. Când un credincios este chemat să vină la un bolnav, va fi el atunci nedumerit cu privire la ce va avea de vorbit? Nu va încerca el să afle cât mai repede posibil dacă bolnavul are pace în Hristos, sau este neliniștit cu privire la mântuirea sufletului său, sau dacă a recunoscut într-adevăr starea lui de pierzare și păcătoșenie? Dacă cel credincios nu va descoperi la el nici un sentiment față de păcat, atunci el îl va atenționa cu toată seriozitatea cu privire la înfățișarea înaintea judecării. El va prezenta acestui suflet crucea și îl va ruga să primească pe Hristos. Dar dacă este sigur că este vorba de un credincios, îl va încuraja să se odihnească în Hristos.

Deci dacă la întrebarea, cu privire la faptul dacă cineva este sau nu este un copil al lui Dumnezeu, este așa de ușor de răspuns, să fie atunci posedarea unui dar un lucru opac și problematic? Unii pot poseda daruri mai mari decât alții. Dar darul de învățătură înseamnă că există putere să explici Cuvântul lui Dumnezeu și să-L aplici corect. Tot așa este cu privire la

darul cârmuirii (1 Corinteni 12, 28). Este ceva asemănător unui ghid sau o normă în Adunare, și sper că nimeni nu este de părere că astăzi nu mai există aceasta. Acela care posedă darul cârmuirii se străduiește să-l exercite în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Scriptura nu cunoaște ascultarea oarbă. Slujba creștină se adresează acelor a căror conștiință a fost trezită și a căror inimă a fost eliberată și atrasă la Hristos. Aici nu sunt conduși orbi de către orbi, sau orbi de către cei care văd, ci cei care văd sunt conduși de oameni care văd. Hristos dă împreună cu viața și libertatea, și anume cu intenția ca noi să fim responsabili de împlinirea voii lui Dumnezeu. De aceea, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, nu este bine când copiii Lui inventează sisteme pentru a scăpa de greutăți. Pentru a birui împreună cu Dumnezeu aceste greutăți au nevoie de credință. Dacă au primit daruri de la Domnul, atunci ele trebuie să fie puse în lucrare prin puterea adevărată. Pot exista mereu încercări grele și greutăți. Chiar și apostolul Pavel a întâlnit din aceia care puneau la îndoială apostolia lui, atât în Adunare în general, cât și printre copiii lui în credință. Să cadă în deznădejde un om sincer, atunci când este jignit? A sosit momentul când Domnul a îndreptățit pe robul Său și a făcut de rușine egoismul și mândria celui care a refuzat recunoașterea unui dar divin. Greșeala noastră primordială constă în aceea că suntem prea nerăbdători. Nu oferim Domnului destul loc și timp ca să lucreze și această lipsă de așteptare răbdătoare amână rezolvarea dorită a problemei, deoarece greutatea devine tot mai mare.

Recunoașterea unui dar duhovnicesc, fie el pentru vestirea Cuvântului, fie de învățătură, este în general un lucru clar și simplu. Când un frate se scoală în Adunare și vorbește, fără să fi primit un dar din partea Domnului, el va observa curând în chip dureros aceasta. Dacă se va judeca singur, va învăța multe de la conștiința lui, dar probabil alții îl vor face să înțeleagă suficient de devreme, că după părerea fraților el nu are darul acesta. Pe de altă parte poate să fie și așa, că pentru un anumit timp un dar adevărat nu poate fi exercitat din cauza prejudecăților. Probabil că vorbitorul este stăpânit prea tare de darul său. Probabil este în necunoaștință de caracterul darului precum și de timpul potrivit și locul potrivit pentru exercitarea lui, sau el este preocupat prea mult cu sine însuși și insistă mult să-și exercite darul. Toate acestea se întâlnesc des și totdeauna dau naștere la probleme. Dar rămâne adevărul de nezdruccinat, că tot ce este de la Dumnezeu se va adeveri pe parcursul timpului. După experiențele mele în cercul restrâns al observațiilor mele cred că copiii lui Dumnezeu în general se laudă mai degrabă mai mult, decât mai puțin cu darul. În starea actuală a Adunării are loc o manifestare redusă a darurilor, și sentimentul pentru aceasta este în directă relație cu înțelegerea spirituală și cu adevărata stare pe care o ocupă persoana respectivă. Dacă vrem să cunoaștem locul nostru adevărat, atunci trebuie să privim plini de încredere la Dumnezeu și să cercetăm în Cuvântul harului Său. Sunt multe lucruri care ne împiedică sau care vor să ne abată de pe cale: de exemplu, felul în care ai fost educat, sau greutatea în a-ți asigura existența, în mod deosebit dacă ai fost un predicator. Dacă cineva renunță la această activitate, considerând că nu este potrivit cu Scriptura, poate pierde totul, chiar și pâinea zilnică, dacă nu dispune de alte mijloace. De aceea ispita, de a rămâne acolo unde se află, este mare pentru o astfel de persoană; căci dacă va urma Cuvântul Domnului și iese afară, pot lua naștere greutăți mari. Numai puterea lui Dumnezeu poate lucra să se facă pasul acesta și să mențină sufletul în pace și mulțumire, așa că el este *»tare, neclintit, sporind totdeauna în lucrul Domnului«*.

În timp ce putem fi siguri că Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu pot arăta fiecărui creștin și Adunării adevăratul lor loc, în situația actuală să nu ne așteptăm la o mare diversitate și putere a darurilor, pe care Domnul în harul Său le-a dat. Desigur, El poate lucra suveran, și noi ar trebui să fim mulțumitori pentru ceea ce ne dă. Fără îndoială au fost împărțite pretutindeni daruri. Sunt membrii și preoți în biserica statală care au daruri; tot așa este în bisericile protestante libere, și putem presupune că se găsesc și în biserica catolică. Cine ar vrea sau ar putea să nege faptul că au existat persoane în rândul acestora, de exemplu Martin Boos, care au fost folosiți pentru mântuirea păcătoșilor și pentru slujirea sfinților? Astfel de bărbați sunt darurile lui Hristos date Adunării, dar aceasta nu schimbă cu nimic faptul că ei se află la un loc greșit. Oricum am gândi noi despre credincioșia lor, harul Său nu va deveni fără valoare prin faptul că ei au fost catolici sau chiar preoți romano-catolici. Potrivit voii Sale, Domnul este Dătătorul prin Duhul Sfânt, și

noi trebuie să recunoaștem aceste daruri, oriunde s-ar afla ele. Eu sunt convins că un membru sau un predicator al unei biserici protestante libere se află într-un loc greșit. Dacă se crede că principiile pe care se bazează bisericile protestante libere nu sunt conform Scripturii, aceasta nu are nimic a face cu antipatia față de credincioșii respectivi. Rog pe toți aparținătorii bisericilor protestante libere să fie îngăduitori cu mine dacă afirm cu toată liniștea, dar și cu toată seriozitatea, că principiile speciale ale bisericilor libere sunt greșite. Ele sunt în contradicție clară cu caracterul Adunării ca un trup și prin convocarea și alegerea predicatorilor subminează rânduiala divină neschimbătoare a slujirii, care își are începutul în harul Domnului. Protestantismul liber este radicalism religios, care principial este tot așa de contrar voii lui Dumnezeu – dacă nu chiar mai mult – ca și oricare alt principiu. Dovezile sunt foarte evidente. În bisericile protestante libere alegerea harului neîngrădit al Domnului Isus Hristos este înlocuită cu alegerea mijlocită sau nemijlocită a poporului.

Este în acest timp adevărul în bisericile statale prezentat mai bine prin dreptul de a ocupa un post exercitat de bisericile însăși, sau de laici, sau de regim? Scuză chinuită pentru acest egoism devenit principiu este, că regimul, domnitorul, un colegiu sau o asociație au respectat formele uzuale! Există o asemănare câtuși de mică între aceste desfășurări ale alegerilor lumești și ordinea divină cu privire la darurile lui Hristos, așa cum le găsim în epistola către Efeseni capitolul 4? Eu văd numai pe Unul, care S-a înălțat. Să căutăm un altul, o altă formă de înălțare la cer? Vreți să aveți privirile îndreptate spre un alt cer, care să vă satisfacă dorul? Apelez la voi ca și creștini. Cum prețuim noi Cuvântul lui Dumnezeu? Are el valoare numai pentru mântuirea sufletelor, sau ne încredem în același Cuvânt, același Duh, când este vorba să primim călăuzire pentru slujire și pentru funcții în Adunare? Există ceva, la care Domnul are mai mult dreptul, sau de care noi să avem nevoie mai mare? Desigur, ca credincios simt cum am nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu pentru umblarea mea zilnică în toate împrejurările vieții și la îndeplinirea sarcinilor care îmi revin. Credem noi că Cuvântul viu și care rămâne nu tratează o chestiune așa de importantă cum este slujirea Cuvântului, și că noi nu trebuie să ascultăm de învățăturile lui și să nu le luăm în seamă?

Din cele spuse până aici rezultă că în Scriptură sunt descoperite două principii importante, care au fost recunoscute de Adunare în timpul de început al ei. Unul este, că Domnul în harul Lui dă daruri, care nu necesită intervenția omului, celălalt este, că a existat un sistem autoritar, la care a fost necesară mijlocirea omenească, ca de exemplu la rânduirea bătrânilor de către apostoli sau de către persoane împuternicite pentru această lucrare în anumite cazuri. Astăzi nu mai sunt nici apostoli și nici împuterniciți, ca Tit, însărcinați de un apostol să facă o lucrare apostolică. Dacă ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu, drept consecință nu ne vom putea aștepta acum la bătrâni care să ocupe poziția lor oficială. O afirmație contrară este lipsită de orice fundament în Sfânta Scriptură. După părerea mea este absolut suficient ce am spus până aici, ca să contrazică aceasta. Fără organele împuternicite categoric de Domnul nu poate nimeni fi numit legitim pentru această funcție. Astăzi nimeni nu posedă împuternicirea și autoritatea necesară pentru a rândui bătrâni; și tocmai aici se arată slăbiciunea fatală a multor organizații creștine. Nu mai sunt nici apostoli și nici persoane autorizate de ei să continue exercitarea acestei slujbe, și de aceea lipsa autorității este punctul slab al acestor sisteme. Nimeni nu poate spune despre bătrâni (prezbiterii) de astăzi că Duhul Sfânt i-a rânduit ca supraveghetori, căci nu există nimeni care ar putea să-i rânduiască conform Scripturii.

Dar să nu existe astăzi nimeni care să fie potrivit pentru a fi bătrân sau supraveghetor, dacă ar exista apostoli care să-i rânduiască? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că sunt mulți din aceștia! Aproape că nu există o Adunare a copiilor lui Dumnezeu, în care să nu se găsească unii bărbați serioși, care caută pe cei rătăciți, muștră pe cei ce trăiesc în neorânduială, mângâie pe cei deznădăjduiți și îndrumă, muștră și sfătuiesc sufletele. Nu sunt aceștia bărbații care ar fi bătrâni, dacă ar exista o autoritate care ar putea să-i numească în această funcție? Obligația fiecărui creștin ar trebui să fie – nu să numească bătrâni (prezbiteri), ci în situația actuală să-i prețuiască din pricina lucrării lor, să-i iubească și să-i recunoască ca aceia care veghează asupra fraților și

surorilor lor în Domnul. Vreau să vă întreb cu toată seriozitatea: recunoașteți voi pe aceia care stau înaintea voastră în Domnul? Slujitori ai Domnului, pe care El i-a confirmat ca conducători? Credeți că o astfel de recunoaștere este o lezare a principiilor lui Dumnezeu? Atunci vreau să vă atenționez să nu căutați în Cuvântul lui Dumnezeu anumite locuri care vă convin și să vă comportați numai după cum vă spun aceste locuri. Dacă facem aceasta, atunci suntem gata să devenim o sectă, ca multe altele. Pe de altă parte să fim atenți, ca nu cumva pentru evitarea greutăților să preluăm invenția omenească a unui urmaș apostolic. Dacă vom recunoaște afirmația neadevărată, că există o succesiune apostolică, și vom denumi oameni ca fiind apostoli, atunci Domnul, care ne va cere cândva socoteală de toate cuvintele și faptele noastre, ne va întreba cine ne-a dat dreptul să facem astfel de acțiuni arbitrare, sau să le numim că sunt bune. Cine dă omului, în afară de Cuvântul lui Dumnezeu, permisiunea să ordoneze în felul acesta pe un om? Rânduirea de bătrâni, oricât de bine intenționată ar fi ea, este nu numai fără nicio valabilitate, ci este și o pretenție nejustificată contrară Scripturii asupra unei autorități care se cuvine numai Domnului. În starea actuală a bisericii, diferența dintre poziția bună și poziția greșită nu constă nicidecum în faptul că de o parte există o ordine corectă, în timp ce de cealaltă parte lipsește, căci în realitate ea nu poate exista astăzi la niciuna din organizațiile de pe pământ. Recunoști tu aceasta sau încerci să maschezi această realitate umiltoare, dar de neiertat, că această autoritate unică recunoscută de Scriptură pentru ordine nu mai există? Și cu toate acestea se continuă să se ordoneze, cu toate că nu mai există apostoli și nici bărbați împuterniciți de ei. Care este calea legitimă? Să continui să faci aceasta, sau să recunoști această lipsă și să te porți corespunzător față de Dumnezeu și de oameni, adică să recunoști că noi nu mai avem nici apostoli, nici împuterniciți ai apostolilor și de aceea nu mai putem avea bătrâni aleși și rânduiți legitim? Vreau să repet, că există oameni care au aceste însușiri, și care i-ar face apti pentru această funcție, dacă avem voie să zicem așa, dacă ar exista o autoritate corespunzătoare care să-i rânduiască. Și potrivit cu epistola către Romani capitolul 12 este un principiu general al Sfintei Scripturi, că acela care are darul de supraveghetor sau de conducător în mijlocul credincioșilor, trebuie să exercite cu dăruire acest dar (unul ca învățător, care atenționează, și altul care poartă responsabilitatea pentru sarcinile care le are de îndeplinit), chiar dacă împrejurările fac imposibilă o rânduire legitimă.

Dar dacă ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu, vom constata curând că în Scriptură s-a avut în vedere o situație care corespunde în esență stării noastre slabe actuale. Domnul a permis în înțelepciunea Sa, ca astfel de lipsuri să fie umplute chiar de la începutul existenței Adunării. Apostolul a scris la acele Adunări, în care nu existau bătrâni, ca de exemplu în Tesalonic și Corint. În Adunarea din Corint domnea dezordinea, așa după cum ne este cunoscut, și după părerea noastră acolo ar fi fost foarte necesară prezența bătrânilor. Și cu toate acestea în niciuna din cele două scrisori adresate corintenilor nu găsim nici măcar cea mai mică aluzie sau menționare a bătrânilor. Dacă în mijlocul lor ar fi fost bătrâni, cu siguranță apostolul i-ar fi tras la răspundere și i-ar fi muștrat, pentru că în funcția lor de supraveghetori le-a lipsit îngrijirea divină și sânguința. Dar nu găsim nici cel mai mic indiciu în acest sens. Și în afară de aceasta nici nu era obiceiul apostolilor să rânduiască bătrâni într-o Adunare tânără. Când Pavel și Barnaba au rânduit bătrâni ucenicilor, atunci au făcut-o în Adunări care probabil existau de mai mulți ani și care au avut timp pentru maturizarea aptitudinilor spirituale. Dar într-o Adunare care a luat ființă de curând și în care erau credincioși relativ tineri, era nevoie de trecerea unui timp, pentru ca să poată deveni vizibili aceia care au fost apti pentru o astfel de lucrare. Din cauza aceasta citim rareori că apostolii au ales sau au rânduit bătrâni.

Pe de altă parte în capitolul 5 al primei scrisori către Tesaloniceni se dau credincioșilor învățături importante. Adunarea credincioșilor din Tesalonic era relativ tânără, și cu toate acestea li se spune să recunoască pe aceia care lucrau în mijlocul lor. Deci aceste cuvinte se întâlnesc și acolo unde nu erau bătrâni. Apostolul scrie în 1 Tesaloniceni 5, 12-13: *»Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei care se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.«* Deci în mijlocul nostru pot fi din

aceia care ne conduc și sunt recunoscuți, fără ca să fie „bătrâni”. Deoarece și noi, ca și Tesalonicenii, nu avem bătrâni, locul acesta din Scriptură este foarte important. Să punem pe inimă atenționările cuprinse în acest loc. Sunt suflete, atât înăuntru, cât și în afară, care au fost greșit învățate și care gândesc că pe ele nimeni nu le poate conduce în Domnul, dacă persoana aceea nu a fost numită oficial pentru această lucrare. Dar aceasta este o concluzie falsă. Când cineva a fost numit oficial de către un apostol sau un împuternicit apostolic, aceasta oferea persoanei respective o anumită autoritate înaintea Adunării. O astfel de numire avea înaintea Adunării o valoare deosebită și îndreptățită și își avea efectul asupra acelor care trăiau în neorânduială. Dar Dumnezeu a știut să învețe și Adunarea în care nu existau conducători oficiali. Câtă îndurare se arată în aceasta cu privire la timpurile în care nu mai pot exista bătrâni, deoarece nu mai sunt apostoli! În Adunarea din Corint erau suficiente daruri, dar despre bătrâni nu se vorbește niciunde. Se pare că tesalonicenii nu posedau aceeași bogăție de putere spirituală, sub aspect exterior, dar nici aici nu sunt amintiți bătrânii sau episcopii (supraveghetorii). Și cu toate acestea casa lui Ștefana s-a pus în slujba sfinților, și apostolul îi roagă (sau: atenționează) pe frați să fie supuși unora ca aceștia și tuturor celor care ajută la lucru și se ostenesc. Pe tesaloniceni îi roagă să recunoască pe cei care se ostenesc între ei, care îi conduc în Domnul și care îi sfătuiesc. Este clar, că aceasta nu avea nimic a face cu faptul, dacă aceștia au fost numiți sau nu de apostoli, și având în vedere că era o Adunare foarte tânără, era puțin probabil să fi fost numiți. Atenționarea apostolului pleacă de la înălțimea a două binecuvântări, căci dacă este vorba de a decide între adevărata putere spirituală și o funcție exterioară, atunci niciun creștin nu trebuie să fie în neclaritate cu privire la ceea ce este de preferat. Dacă Domnului Îi place să dea atât pe una cât și pe cealaltă, atunci este normal că cea mai bună este combinația puterii spirituale cu funcția. Dar vedem, că în acele timpuri de început deseori și pe drept persoane individuale au fost active în lucrarea Domnului, înainte de a li se da pecetea din partea apostolilor. Apostolul încurajează pe acești lucrători și îi recomandă dragostei și respectului din partea celor credincioși, fără să aibă această pecete. Cât de prețios este, că noi ne putem baza astăzi pe acest principiu!

Deci în Adunările din Corint și Tesalonic au fost treziți în mijlocul credincioșilor din aceia care aveau aptitudini spirituale pentru conducere. Credincioșii de acolo au fost atenționați să fie supuși acelor care fac această lucrare, și să-i recunoască ca pe unii care îi conduc în Domnul (1 Corinteni 16, 16; 1 Tesaloniceni 5, 12). Acești bărbați nu se ocupau exclusiv cu lucrarea, căci este posibil să fi fost și din aceia care erau activi în lucrarea Domnului, dar care nu conduceau pe alții în Domnul. Aceștia aveau puterea să întâmpine greutățile din Adunare și să combată ce putea deveni periculos pentru suflete, așa că cei slabi erau conduși și încurajați și eforturile dușmanului erau nimicite. Ei nu se temeau să se încreadă în Domnul în timpurile de ispită și pericol. Domnul i-a folosit, dându-le putere de discernământ și curaj pentru a acționa corespunzător. Aceasta era o parte a destoiniciei lor pentru această lucrare, de a conduce în Domnul pe cei credincioși. Din aceștia erau atât în Tesalonic cât și în Corint. Nu avem nici cel mai mic indiciu că ei au fost rânduiți legitim ca bătrâni, ci dimpotrivă, vedem indicii că în cele două localități nu au fost rânduiți bătrâni. În mod obișnuit, după un anumit timp au fost rânduiți bătrâni, căci numai apostolii personal, sau împuterniciții lor, puteau să aleagă persoane competente și să le ofere înaintea Adunării titlul, pe care numai un rău intenționat putea să-l pună la îndoială.

Cât de îndurător poartă Dumnezeu de grijă pentru nevoile copiilor Săi! Despre aceasta vom auzi mai multe în secțiunea următoare. Aici vreau să atrag atenția asupra înțelepciunii Lui minunate, care se arată prin felul în care El întâmpină greutățile din timpul actual, când pe pământ nu mai există o autoritate legitimă pentru rânduire, așa cum erau apostolii. Copiii Lui nu sunt lipsiți de ajutor. Ei au Același Domn și același Duh, care este totdeauna prezent. De aceea este inutil să schimbi ceva, sau să inventezi ceva, ca să preîntâmpini greutățile actuale, ci noi trebuie să ne întoarcem prin credință înapoi la ceea ce a fost și este voia Domnului, și anume cu înțelegerea stării actuale a Bisericii și cu sentimentele care se cuvîin.

Așa cum am văzut, Domnul este Dătătorul acestor daruri spirituale, și El le dă exclusiv pe baza dragostei Lui pentru Adunarea Sa și a credincioșiei Lui față de cei credincioși. Este Domnul Isus

astăzi mai puțin duios și credincios, decât a fost în ziua de Rusalii? Nu mă pot uni cu aceia care privesc melancolici înapoi la acele zile de început, ca și cum numai în acele zile ar fi fost posibil să existe credincioși care s-au dăruit cu totul pentru a lucra potrivit cu voia lui Dumnezeu. Este adevărat că strălucirea harului înconjură acele timpuri, când Duhul Sfânt a fost turnat peste oameni și puterea și simplitatea care se răspândeau din aceasta a vrăjit pe toți. Dar unde era izvorul puterii, ale cărei roade erau cu atât mai minunate cu cât terenul a fost mai înaintea așa de tare, împotrivor și rece? Nu era Domnul, care prin Duhul Sfânt lucra pentru proslăvirea Numelui Său, după ce El, Cel înviat și glorificat, a dat daruri oamenilor? S-a împuținat harul Său în timpurile actuale periculoase, față de atunci, când a descoperit taina ascunsă de veacuri? Și astăzi cei credincioși trebuie să devină desăvârșiți, lucrarea de slujire trebuie făcută și trupul lui Hristos trebuie clădit. De aceea darurile Sale nu vor înceta, până când lucrarea nu se va încheia și toți vor fi aduși la unitatea credinței. Dușmanii mulți, cursele și pericolele crescânde vor îndrepta tot mai mult privirea spre dragostea credincioasă a Domnului. În Hristos, Adunarea are astăzi, ca și atunci, plinătatea binecuvântării. În orice stare rea să ne încredem mai mult în El!

Să prețuim mai puțin adevărul și să punem la îndoială harul, instaurând o lucrare a mâinilor noastre, făcând un vițel de aur, ca și cum nu am ști ce a devenit Cel care S-a înălțat la cer? Nicidecum! Când ne strângem ca Adunare a lui Dumnezeu și nimeni nu știe cine va vorbi, cine va da îndemnuri, cine va mulțumi sau cine se va ruga, aceasta este pentru necredință o totală dezordine. Cu siguranță ar fi o nebunie dacă aș uita cine este punctul central; ar fi fără nici o speranță, dacă nu am crede, că Domnul este acolo. Dar dacă sunt deplin conștient, că Domnul, care posedă toată puterea în cer și pe pământ, iubește Adunarea și o hrănește, și că Duhul Sfânt, acest oaspete divin, este cu noi și locuiește în noi, de ce să mă mai tem atunci? Dacă aceasta este adevărata poziție a unui credincios, atunci ea este pentru toți. Nu aș avea curajul să mă așez nici măcar pentru o clipă pe un fundament care nu cuprinde toată lungimea și toată lățimea Adunării lui Dumnezeu, unde nu m-aș simți atras în credință și dragoste pentru toți credincioșii, unde nu toți credincioșii sunt incluși. Desigur trebuie să ții seama de excepții, ca de exemplu persoane care au păcătuțit atât de mult, că este necesară excluderea lor din părtășie (din cauza imoralității, a învățăturilor greșite și alte lucruri asemănătoare).

Dacă știu că acesta este fundamentul biblic al Adunării, și în afară de acesta, pe care au stat și au lucrat apostolii, nu există un altul, atunci mi se pune întrebarea: stau eu pe acest fundament? Dacă sunt chemat să slujesc în Cuvânt și învățătură, atunci Domnul îmi va arăta drumul. El deschide ușa pe care nimeni nu o poate închide, El încuie ușa pe care nimeni nu o va putea deschide. El găsește calea pentru cel mai slab din pelerinii Lui, și El le dă curaj și le face clar, când să-I slujească. Să nu ne îndoim de El!

Dacă sunt prezente mai multe daruri, atunci este mult mai bine. Să mulțumim Domnului dacă într-o Adunare sunt cinci sau zece frați care au un dar. Pentru toți se oferă ocazii suficiente pentru exersarea darului. Să ne păzească Dumnezeu de recunoașterea ideii omenești, că fiecare slujitor trebuie să aibă „turma” lui mică! Nu este aceasta o înjosire a aceluia care vorbesc în felul acesta și despre care se vorbește astfel? Dacă cineva nu este convins că cei credincioși sunt „turma lui Dumnezeu”, acela nu stă pe o poziție bună și nici nu va putea să lucreze corect. Dacă principiul divin cu privire la Adunare ajunge să fie uitat, evident nu se va mai vorbi despre turma lui Dumnezeu; căci se va zice „turma mea” sau „turma ta”. Este loc destul pentru exercitarea darurilor Sale, oricât de mare ar fi numărul lor și oricare ar fi caracterul lor; nimeni nu este de prisos.

Intenția mea a fost să prezint diferența principială care există între daruri și funcții (slujbe). Darurile vin de la Hristos din cer în timp ce funcțiile de aici de pe pământ necesită o rânduire din partea oamenilor, care la rândul lor sunt împuterniciți de Domnul. Darurile vor rămâne totdeauna, atâta timp cât Hristos este Capul; toate sursele de ajutor rămân în El. O numire formală pe o funcție nu mai este posibilă, deoarece nu mai există o autoritate legitimă care să facă această numire. Dacă cineva vrea să facă ceva în acest sens, atunci este numai o imitație sărăcăcioasă, plină de îngâmfare, a ceea ce au făcut apostolii și împuterniciții acestora. Cine însă iubește cu

adevărat pe Domnul și prețuiește ordinea divină, este obligat, în Numele Domnului să recunoască fără rezerve toate darurile Sale. Noi trebuie să-i recunoaștem personal și public în lucrarea pe care El le-a încredințat-o. În privința aceasta nu este decisiv dacă darul este mare, sau este mic. Să fim însă atenți și să nu vrem să imităm ce au făcut apostolii. Potrivit Scripturii, singura împuternicire pentru rânduirea slujitorilor și alegerea bătrânilor era autoritatea apostolică directă sau indirectă, și aceasta nu mai există astăzi.

Remarcă la Faptele Apostolilor 14, 23

Cu această ocazie vreau să prezint dovezi clare și concise împotriva părerii că bătrânii au fost aleși de către Adunare. Cuvântul **cheirotoneo** înseamnă, privit etimologic, „a întinde mâna”. De aceea a fost folosit și pentru acțiunile de alegere (de votare), așa cum de exemplu spunem „prin ridicarea mâinii”, și în general a fost folosit pentru alegere sau numire, fără referire la felul în care acestea aveau loc. Tot așa cuvântul **psăphizomai** a însemnat inițial numai socotirea folosind pietre (cremene); după aceea a fost folosit și pentru votări de acest fel, iar apoi pentru votări în general și în cele din urmă pentru decizii sau hotărâri. Nu cuvântul în sine, ci contextul arată despre ce este vorba. Hesychius explică **cheirotonein** prin **kathistan** (compară Tit 1, 5), **psăphizein**; Suidas redă înțelesul pentru **cheirotoneisantes** prin **eklexamenoi**. Folosirea cuvântului la Aristophanes și Aeschines, Demosthenes și alții are același sens atât în înțelesul textual cât și în sensul general „votare, numire”. La Appian, Dio Cassius, Plutarch, Lukian și Libanius se găsesc multe exemple în care cuvântul nu mai înseamnă „a vota”. Prin aceasta se exclude total sensul referendumului prin ridicarea sau fără ridicarea mâinii.

Sunt unele exemple de la scriitorii eleni, care erau familiarizați cu Vechiul Testament și care erau contemporani cu scriitorii inspirați ai Noului Testament. Așa de exemplu Philo (în lucrarea sa „**Peri Iosăph**”) folosește frecvent cuvântul **cheirotoneo** pentru numirea lui Iosif de către Faraon ca prim ministru în Egipt, pentru alegerea lui Moise de către Dumnezeu, și pentru alegerea fiilor lui Aaron de către Moise pentru slujba de preoți. Și Josephus (Ant. VI. XIII. 9) vorbește despre Saul ca „împăratul ales de Dumnezeu”: **hypò tou theou kecheirotonaménon basiléa**; tot așa îl lasă pe Alexandru să scrie lui Ionatan în felul următor: **cheirotonoumen dé se sāméron archieréa ton Ioudáion**, „Noi te numim astăzi ca mare preot al Iudeilor” (Ant. XIII. II. 2). Aceasta ar trebui să fie suficient pentru a arăta cum considerăm noi constatarea lui Dr. J. Owen, că despre „Pavel și Barnaba se spune, că ei au rânduit bătrâni în Adunare folosind alegerea și votarea, căci cuvântul folosit acolo nu permite o altă interpretare, chiar dacă în traducerea noastră nu este exprimat clar”. Și Beza, Diodati, Martin și alții s-au exprimat în fel asemănător. Dr. G. Campbell, care era un prezbiterian, a respins însă această traducere a textului și a explicat traducerea latină a textului de Beza „**per suffragia**” „ca o simplă adăugare pentru atingerea unui anumit scop” (Prelim. Diss. X., Part V. §7). Chiar dacă nu susținem această critică aspră, rămâne totuși explicația că această constatare își are originea în insuficienta cercetare și în prejudecată.

Realmente nu trebuie să părăsim Noul Testament, pentru ca să dovedim rătăcirea, căci ca și în celelalte scrieri cuvântul **cheirotoneo** nu înseamnă niciodată o alegere prin votul **altora**, chiar dacă se referă la cea mai severă alegere. El ar trebui să aibă acest înțeles, dacă trebuie să redea sensul indicat. Pretutindeni unde se întâlnește cuvântul, persoana respectivă nu preia votul altora și joacă rolul de președinte al votului, ci **ea însăși este cea care face alegerea**. În cazul nostru, persoanele despre care este vorba nu sunt în niciun caz ucenicii, ci Pavel și Barnaba. Dacă într-adevăr a fost cineva care și-a dat votul prin ridicarea mâinii, atunci au fost numai apostolii. De aceea în traducerea engleză Authorized Version lipsește pe drept expresia „prin alegere”, cu toate că unele traduceri engleze mai vechi, și unele traduceri străine, care au fost puternic influențate de școala de la Geneva și chiar de Erasmus, redau acest sens.

Înțelesul corect este, că apostolii **au ales** în fiecare Adunare bătrâni **pentru ucenici** (și nu ucenicii pentru ei înșiși). Aceasta este confirmat pe deplin de către Faptele Apostolilor 10, 41 și 2 Corinteni 8, 19; în primul loc se spune, că Dumnezeu a ales mai dinainte, și în celălalt loc sunt Adunările care au ales, exact ca și aici apostolii. Nici Dumnezeu și nici Adunările nu au numărat voturile celorlalți, și la Pavel și Barnaba nu a fost altfel. Acest loc este singura dovadă despre care s-a crezut că sprijină alegerea generală a bătrânilor. Am văzut că concluziile trase din aceasta sunt lipsite evident de orice fundament. Folosirea acestui cuvânt în politică și administrație în Grecia nu este concludent în problema de față.

Aproape că nu mai este necesar să dovedim că cuvântul **cheirotoneo** nu înseamnă „a pune mâinile”. Pentru această noțiune găsim în Scriptură o altă expresie, care niciodată nu va fi confundată cu acest cuvânt. Dar confuzia a început devreme la scriitorii bisericești, care nu rareori folosesc cuvântul **cheirotonia**, acolo unde ne-am aștepta să se folosească **cheirothesia** sau **hē epithesis ton cheiron**. Această confuzie apare în așa-zisele canoane apostolice, la Chrysostomus și la scriitorii de mai târziu. Probabil din cauza aceasta traducătorii Authorized Version au fost conduși să scrie „a ordina” în loc de „a alege” sau „a numi”. În cartea sa „Perpetual Government of Christ’s Church”, episcopul Bilson nu se face vinovat numai de această confuzie, ci și de greșeala ciudată că „bătrânii” includ și „diaconii” (vezi cap. VII și X). Dacă tu însuși nu ai citit mult și nu poți dovedi faptele prin experiența proprie, atunci nu-ți vine să crezi lipsa de unitate de vederi a diverșilor comentatori. Așa încearcă Hammond, de exemplu, să deducă din acest verset că în fiecare Adunare, sau localitate, a fost numit numai un singur episcop; contrariul rezultă foarte clar, căci pluralul de la „Adunare” este suficient din punct de vedere lingvistic ca să exprime aproximativ contrariul părerii lui, la care noi trebuie numai să ne referim la locul așa de clar din Faptele Apostolilor 20,17.28, ca să arătăm că într-adevăr este vorba de contrariul. Dacă Hammond ar fi avut dreptate cu ideile lui, nu ar fi fost nimic mai ușor decât să scrie: „**presbyteron kat’ ekklāsian**” sau „**presbytērous kat’ ekklāsias**”. Dacă pe de altă parte se poate da crezare relatării Mr. Elsley, Whitby contrazice acest ultra-episcopat cu un argument tot așa de neconvingător, că acești bătrâni ar fi fost dotați cu puteri de a face minuni, fie direct de către Dumnezeu (ca în Faptele Apostolilor 2,4.9.10.11), ori prin mijlocirea apostolilor (ca în Faptele Apostolilor 8) și în primul rând ei ar fi purtat grijă de Adunări; ei nu ar fi fost episcopi angajați definitiv, dar în ceea ce privește rangul erau foarte aproape de apostoli. O constatare mai lipsită de temeii nici nu se poate imagina.

Ultimul și probabil cel mai supărător exemplu al acestor speculații îl preiau din lucrarea lui Calvin Institutio IV. III. 15, 16, unde după părerea lui Calvin „Luca relatează că Barnaba și Pavel au ordonat bătrâni pretutindeni în Biserici”, dar totodată descrie felul în care s-a făcut ordinarea, când spune, că a avut loc prin votare. Textual se spune: „**cheirotonāsantes presbytērous kat’ ekklāsian** (Faptele Apostolilor 14, 23). De aceea au ales (creabant) doi; dar *întreaga comunitate a arătat prin ridicarea mâini pe cine dorește*, așa cum se obișnuia la alegerile făcute în Grecia.” Rareori am văzut o răstălmăcire mai rea a faptelor și a vorbirii Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu ca în această interpretare, al cărei conținut l-am contrazis deja. Ca să evităm certurile, am adăugat intenționat noua traducere făcută de H. Beveridge, și pentru confirmare citez în adnotare textul original¹. Este mângâietor să știm, că această interpretare bizară nu a fost de lungă durată; Calvin însuși, în comentariul lui la acest text, se retrage, chiar dacă o face cu întârziere: „*Presbyterium qui hic collectivum nomen esse putant, pro collegio presbyterorum positum, recte sentiunt meo iudicio*” (Comment. in loc.).

Dar sfârșitul capitolului este umplut cu mai multă încurcătură și rătăcire. „În sfârșit trebuie remarcat, că nu tot poporul, ci numai păstorii și-au pus mâinile peste slujitori (episcopi), fiind însă nesigur, dacă mai mulți și-au pus mâinile, sau nu. Sigur este că în cazul diaconilor, Pavel și

¹ Refert enim Lucas constitutos esse per ecclesias presbyteros a Paulo et Barnaba; sed rationem vel modum simul notat, quum dicit factum id esse suffragiis, cheirotonāsantes, inquit, presbytērous kat’ ekklesian. Creabant ergo ipsi duo: sed tota multitudo, ut mos Graecorum in electionibus erat, manibus sublatis declarabat quem habere vellent. (Genevae, 1618)

Barnaba, și câțiva alții, au făcut-o (Faptele Apostolilor 6,6; 13,3). Dar în alte locuri Pavel amintește că el însuși, fără un altul, și-a pus mâinile peste Timotei. »De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele« (2 Timotei 1,6). Căci ce se spune în scrisoare cu privire la *punerea mâinilor prin ceata bătrânilor*, eu nu înțeleg că Pavel vorbește despre colegiul bătrânilor. Prin această expresie eu înțeleg ordinarea însăși (!); el spune totodată: lucrează în așa fel, ca darul pe care l-ai primit prin punerea mâinilor, atunci când te-am ordonat ca bătrân (!), să nu fie zadarnic.” Este clar, că cei șapte bărbați, care au fost aleși ca să slujească mulțimii la mese, au fost numiți prin punerea mâinilor apostolilor. Dar Scriptura nu spune nimic, dacă la rânduirea bătrânilor s-au pus mâinile peste ei, și această tăcere îmi mărturisește o înțelepciune de admirat, căci chiar dacă cu această ocazie realmente s-ar fi pus mâinile peste ei, tăcerea mărturisește despre grija divină față de abuzul superstițios. Dar ce vrea să se spună cu referirea la Faptele Apostolilor 13,3 în legătură cu presupunerea că Pavel și Barnaba, și alții, și-au pus mâinile peste diaconi? Cu privire la părerea, că cuvintele **tuou presbyteriou** (1 Timotei 4,14) nu descriu pe bătrâni ca grupare, ci în funcția lor de bătrâni (cu toate că cuvintele sunt desprinse de legătura lor evidentă și necesară de cuvântul **cheiron** de la sfârșitul versetului și sunt legate de cuvântul **charismatos** de la începutul versetului), afirm că învățătura ciudată dedusă prin aceasta se poate justifica numai printr-o gramatică stricată și fără precedent. Funcția de bătrân nu este un dar în Scriptură, ci o funcție locală.

Susținătorii acestui sistem stau pe un fundament tot așa de instabil, ca și aceia din timpurile trecute. Am înainte scrierile „Presbyterianism Defended” a lui Dr. Crawford și analiza („Inquiry”) lui Mr. Witherow; ambele mi se par a fi nici corecte și nici reușite. Greutatea care nu se poate depăși este, că bătrânii în Scriptură nu au fost niciodată o putere care să ordoneze, chiar dacă au fost uniți cu un apostol, atunci când era vorba de a primi un dar deosebit, așa cum a fost în cazul lui Timotei; Timotei însuși nu ne este prezentat niciodată ca bătrân. În afară de aceasta *fiecare preot în parte* de la prezbiterieni se diferențiază așa de clar de bătrâni, precum se diferențiază la congregaționiști de diaconi; în ambele sisteme el este o persoană deosebit de importantă, cu toate că în Sfânta Scriptură este absolut necunoscut. Pe de altă parte afirmația că la prezbiterieni, bătrânii, ca aparținători ai tagmei mirenilor, nu se diferențiază de preoți, ca aparținători ai clerului, ar contrazice diferența general cunoscută în ceea ce privește felul de adresare și de plată al acestor persoane. Ambele sisteme fac greșeala, că presupun că purtătorii funcțiilor au fost aleși de popor. Aceasta a fost așa numai la aceia care administrau banii sau alte lucruri asemănătoare. Dacă a fost un număr oarecare de bătrâni (care erau identici cu privighetorii sau episcopii), toate darurile Domnului puteau totuși să fie liber exercitate; oamenii au inventat ca înlocuitori *preotul*. Niciodată nu au fost numiți bătrâni de către bătrâni, ci numai de către apostoli sau împuterniciții acestora, și bărbații cu daruri nu au nevoie de ordinare pentru exersarea lucrării lor. Faptele Apostolilor 15 nu ne arată o adunare a Bisericii, adică o adunare de deputați din rândul slujitorilor și bătrânilor din toate ținuturile în care erau responsabili. Acest loc din Scriptură ne arată pe apostolii, care primiseră de la Hristos autoritate deplină, pe bătrânii Adunării din Ierusalim și toată Adunarea din Ierusalim, care s-a atașat hotărârii luate. În felul acesta s-au luat hotărârile, spre deosebire de sistemul prezbiterian, care trebuiau respectate în afara granițelor Ierusalimului și Antiohiei.